

Hoofdstuk 9: Religie en seksualiteit	2
9.1. Een inventaris	2
9.1.1. Seksualiteit, profaan gezien.....	3
De medemens als lustobject	3
Een vorm van onbewuste slavernij.....	3
Het nominalisme kent geen objectieve basis.....	4
Het nominalisme kent geen taboes.....	5
9.1.2. Seksualiteit, sacraal gezien.....	5
Fijnstoffelijke levenskracht	5
Het werk versnellen.....	6
Een misleidende schoonheid	6
9.2. De occulte zijde van de mens	7
9.2.1. De magische superioriteit van de vrouw	7
De vrouw en moeder aarde.....	7
9.2.2. De magische evolutie van de mens	7
Gebruik en misbruik van seksualiteit	7
De mens heeft vele lichamen.	8
Een neerdalen in de stof	8
Een stoffelijke evolutie.....	9
Een zich verheffen tot de geest.....	9
Alle voertuigen ontwikkelen	9
Drie immense bewegingen	10
De persoonlijkheid en individualiteit	11
De evolutie versnellen of vertragen	12
Seks als één vorm van bevruchting	12
De levensloop van een mens	13
‘Mannelijk’ en ‘vrouwelijk’ zijn relatieve begrippen.	13
9.2.3. Seksualiteit en magie.....	13
Seksuele onthouding	13
Energie op verschillende niveaus	14
Een krachtig vliegwiel.....	14
9.3. Sacrale erotiek buiten de Bijbel	16
9.3.1. Tantristische rituelen	16
De seksualiteit staat centraal	16
Een opgerolde slang	17
De slang ontwaakt	18
Een vluchtig geslachtelijk genieten.....	18
Zaad wordt energie.....	19
Ik was één en al bewustzijn.....	19
De dam kan barsten.	20
9.3.2. Wilde rituelen.....	21
Heilig u door de zonde.	21
Hoe primitiever, hoe krachtiger	22
De “heilige geest” is in ons.	22
De dwalende ridders van de nacht.....	23
Een energetische en erotische chaos	24
Saï Baba.....	24
En opnieuw tantra.....	25
De geest tegenover het vlees	26
9.3.3. Drukpa Kunle	27

9.4. De Bijbel en erotiek.....	32
9.4.1. Man en vrouw schiep Hij hen.	32
9.4.2. Asmodeüs, de slechtste onder de demonen.....	32
9.4.3. De verlokkelijke dochters van de mensen.....	32
9.4.4. De dagen van Lot	33
9.4.5. Een godsoordeel	34
9.4.6. Een Midjanitische vrouw	34
9.5. ‘Hogere’ wezens en erotiek.....	35
9.5.1. Bovenliggers, onderligsters	35
9.5.2. Merlijn de tovenaer	35
9.5.3. The Entity	36
9.5.4. Een spookminnaar	36
9.6. Religie en seksualiteit: besluit.....	37
Literatuurverwijzing hoofdstuk 9.....	39

Hoofdstuk 9: Religie en seksualiteit

Wat voorafging.

Een dynamistische vorm van religie en magie stelt ‘heiligheid’ of fijnstoffelijke kracht voorop. Deze kan mantisch aanvoeld, en magisch aangewend worden. Dit laatste, dit aanwenden, kan zowel ten goede als ten kwade. De ziener, de magiër en de religieuze mens ervaren dat de werkelijkheid dubbel gelaagd is. Er is steeds een profane en een sacrale zijde. Wie het mantisch vermogen voldoende ontwikkeld heeft, ziet en voelt doorheen de profane werkelijkheid ook heel wat van het sacrale leven dat onze dagdagelijkse wereld voortdurend doordringt en stuurt. Wie in het magische vermogen voldoende gevorderd is, kan die fijne stof bewerken en er ook in de profane wereld opvallende resultaten mee bereiken. Dat hebben we onder meer in het vorige hoofdstuk, dat het animisme behandelde, trachten te verduidelijken. Dat achtste hoofdstuk kende twee grote onderverdelingen: eerst kwam het mantisch aanvoelen van zielestof aan bod, dan het magisch aanwenden ervan. Dit laatste houdt in dat die fijne energie zowel kan gegeven, geruild en ontnomen worden. Het ontnemen geschiedt dan op zijn beurt via direct contact, via seksualiteit of via een bloedritueel. Hierbij is het bloed de drager van fijnstoffelijke energie. Vandaar ook de vele bloedoffers.

In dit negende hoofdstuk willen we dieper ingaan op het seksuele. Heel wat religieuze en magische rituelen en praktijken hebben inderdaad een niet onbelangrijk seksueel aspect. Via seksualiteit komt men met de levenskracht van iemand in contact en worden energieën gegenereerd die dan één of ander magisch doel dienen. Bijbels gezien zijn alle leven en levenskracht een geschenk van de Heilige Drie-eenheid. Buiten de Bijbel wordt die energie niet alleen gehaald in diverse contacten en bloedrituelen, maar ook gegenereerd via seksualiteit.

Verdiepen we ons in die band tussen religie, magie en seksualiteit.

9.1. Een inventaris

Seks: profaan en sacraal.

Seksualiteit kan profaan, maar ook sacraal benaderd worden. Dat werd al duidelijk toen we verwezen naar een vorm van tantra. Bij deze religie, die we onder meer in India vinden, worden in een aantal tempels erotische ‘standjes’ uitgebeeld in steen (2.2.). Afhankelijk van de vooropstellingen waarmee men deze beelden benadert, als een rationalistische en afstandelijke toerist, of als iemand die de vooropstellingen der tantra deelt, gaat het over porno of over religie. Belichten we hieronder de seksualiteit, eerst gezien vanuit een nominalistische visie, vervolgens vanuit het sacrale standpunt.

9.1.1. Seksualiteit, profaan gezien

Heel wat lovende dingen kunnen over liefde en seksualiteit gezegd worden. Verliefden, dichters, en verliefde dichters des te meer, vertellen ons hoe ze tot in hun diepste wezen beroerd en ontroerd worden door al het goede dat hiermee samenhangt. Voor vele mensen is het samenleven met een liefhebbende partner overigens één der fundamenteën en zegeningen van hun leven. De hoge ethiek die met een elkaar echt graag zien, samengaat, stelt uiteraard geen probleem. Geheel anders wordt het als dat houden van elkaar helemaal afwezig is. Gaan we daarop in.

De medemens als lustobject

In het derde hoofdstuk kwam de nominalistische vorm van seksualiteit al ter sprake toen “Le divin Marquis”, Donatien de Sade, en ook *Het rode boekje voor scholieren* werden vermeld (3.2.). Voor de Sade en de consequente nominalist zijn enkel zintuiglijke ervaringen en innerlijke gewaarwordingen werkelijk. Hogere, objectieve waarden als platonische ideeën of een Bijbelse decaloog (1.4.1.) betekenen voor hen zo goed als niets. Seks bestaat uit uitsluitend profaan, empirisch materiaal, waarmee men vrij kan experimenteren. We hebben al enige citaten uit de werken van de Sade aangehaald. De romanfiguur Juliette verwoordde het zo: “Ik laat mij door geen ander licht leiden dan het licht van mijn eigen rede”. Of nog: “Twijfel niet, Eugénie. De woorden ‘deugd’ en ‘ondeugd’ bedoelen slechts zuiver individuele denkinhouden. Er bestaat geen enkele daad - hoe uitzonderlijk gij ze u ook inbeeldt - die een echte misdaad is. Er bestaat ook geen enkele daad die men een echte deugd kan noemen”. En ten slotte: “De misdaad bezit niet de hoge adel die men in de deugd aantreft. Maar is zij toch niet meer verheven? Vertoont de misdaad niet ononderbroken het kenmerk van het grootste en van het meest verhevene?”

Niet alleen in zijn boeken, maar ook in zijn gedrag toont de Sade zijn nominalisme. Alle hogere, heilige, en onschendbare werkelijkheden bouwt hij af. Ze zijn slechts loutere ‘namen’, niet meer dan holle woordklanken. Hij foltert seksueel op een ‘sadiaanse’ of ‘sadistische’ wijze de medemens en vindt redenen te over om zijn gedrag te verrechtvaardigen. Het *rode boekje voor scholieren* ontkent eveneens alle hogere waarden. Het pleit om een klas voor seksspelletjes in te richten. In die zin brengt een aantal seksuele misdadigers in onze tijd ‘slechts’ in praktijk wat dit boekje verkondigt. Ook met kinderen. Men kan zich afvragen of de stellingen van dit boekje heden, na heel wat recente seksuele schandalen in de wereldpers, nog zouden bijgetreden worden.

Verwijzen we eveneens naar de bestseller van Vladimir Nabokov, *Lolita*, 1955, waarin een veertigjarige intellectueel een kind als lustobject kiest en waarin seks met minderjarigen wordt goedgepraat. Het boek veroorzaakte bij zijn verschijnen een schandaal en werd een tijd verboden. Nu wordt het gezien als één der absolute hoogtepunten van de moderne romankunst.

Een vorm van onbewuste slavernij

Ook in onze tijd zijn de denkbeelden van de Sade nog hoogst actueel. De vrouw wordt door sommige tijdgenoten nog te gemakkelijk gezien als een onderworpen genotsobject. Merkwaardig is dat sommige vrouwen zich graag lenen tot die rol en zich vereerd voelen met deze vorm van aandacht. Ze worden zelfs aangetrokken tot “een bruid van een man” en zijn er verliefd op in de mate dat ze zelf ‘beestig’ behandeld worden. Men leest wel eens dat gevaarlijke criminelen en massamoordenaars, eens in de gevangenis, overspoeld worden met liefdesbrieven en huwelijksaanzoeken. Tot zelfs van slachtoffers die hun wandaden overleefd hebben. En zulke vrouwen ervan overtuigen dat deze misdadigers deze aandacht niet waard zijn, is niet

altijd eenvoudig. Sommige slachtoffers willen echt een onderworpen genotsobject zijn. Ze vragen aandacht, ook al is het ten koste van hun rustige zelfbezit en hun eigenheid. Het lijkt wel alsof er in hun ziele diepten al een vorm van onbewuste slavernij klaar zit. En zich als man een seksueel heerser kunnen voelen is dan weer het ideaal van een aantal ‘machos’.

Verwijzen we met betrekking tot deze slavernij naar de gesel van de vrouwenhandel en de kinderprostitutie. Je vrouw of kind wordt ontvoerd, mishandeld, misbruikt en voortdurend gedrogeerd. Kan men zulke slachtoffers dan toch bevrijden, dan zijn ze in een aantal gevallen mentaal en emotioneel gekraakt en is hun persoonlijkheid zodanig vernield dat ze niet meer tot een normaal sociaal leven in staat zijn. Freud zag in de mens eros en thanatos, seks en dodingsdrift. De Bijbel zegt dat de wereld beheerst wordt door demonie en satanie. Dat kent hier duidelijk zijn uitwerking.

Het nominalisme kent geen objectieve basis.

Men kan zoals de Sade en zijn denkgenoten, stellen dat er in het geheel van de werkelijkheid geen objectief verbod is op het seksueel misbruik van mensen, en van kinderen in het bijzonder. Men kan vertrekken van de nominalistische vooropstelling dat alles afhangt van het geëmancipeerde vrije individu. Deze bepaalt subjectief en autonoom wat mag en wat niet mag. Indien men zo ‘n axiomatic als vertrekpunt heeft, op grond van wat is het seksueel misbruiken van mensen dan verboden? Dat is dan ook slechts een afspraak. Men kan hierop met verontwaardiging reageren en zeggen dat een normaal mens toch aanvoelt dat men niemand, laat staan een kind, seksueel misbruikt. Maar wat is, weer louter nominalistisch gezien, zulk een verontwaardigd gevoel? Welke waarde heeft zulk een “irrationele stemming” voor een nominalistische levensvisie? De nominalist kan zich blijven afvragen: “Welke is de voldoende reden om zo te spreken? Zolang wij het houden bij individuele meningen als grond van alle werkelijkheid, mist zo een spreken ieder ontologische basis”. Indien pedofilie niet wezenlijk gewetenloos gedrag is, waarom zou een pedofiel dan af te keuren zijn? Als de werkelijkheid geen eigen objectief wezen bezit, als normen subjectief zijn, waarom mag ik dan geen kind gebruiken als ik vind dat ik dat nodig heb om mij seksueel uit te leven? In welke hemel staat dat geschreven? Brengt zoiets een kind schade toe? Wat betekent het “iemand schade toebrengen” in een wereld waarin er geen algemeen objectieve werkelijkheid is en normen dus subjectief zijn? Er bestaat in de nominalistische visie niet zoiets als “objectieve schade”. Overigens, wie verbiedt mij, nominalist, om het recht van de sterkste te laten gelden?

Denken we hier o.m. aan Nietzsche’s *Jenseits von Gut und Böse* (De andere zijde van goed en kwaad), (1886), waarin hij stelt dat er geen goed of kwaad op zich bestaat, maar dat het slechts menselijke scheppingen zijn. Over mensen zonder geweten schrijft hij zelfs dat zij de moed bezitten die alle sterke geesten eigen is, namelijk zich van hun immoraliteit bewust te zijn.

Men hoort het bij herhaling: Er is geen absolute waarheid, er zijn slechts relatieve meningen van mensen. Maar noch in de logica, noch in de religie zal men dit beamen. Uiteraard bekijkt ieder mens de werkelijkheid vanuit het eigen gezichtspunt. Zo kan dat deel van de waarheid dat iemand opmerkt, verschillen van wat een ander hiervan ziet. Beiden spreken elkaar dan niet tegen, maar vullen elkaar veeleer aan. Zo let een haarkapper in een mensenmassa wellicht op heel andere dingen dan bijvoorbeeld een schoenmaker. Maar beiden zien, uiteraard op een beperkte wijze, waarheid. Omdat de steekproeven in het leven voor iedereen kunnen verschillen, toont de waarheid zich op manieren die niet voor iedereen dezelfde zijn, maar waarbij wel een zekere convergentie kan gevonden worden.

Als er helemaal geen waarheid zou zijn, dan kan er niets waardevols bestaan, en kan er ook geen verontwaardiging zijn. Verontwaardiging ontstaat juist omdat een waarde niet werd gerespecteerd. Dit gevoel is bij de meeste mensen wel aanwezig. Ze hebben dus wel een intuïtief aanvoelen van waarheid.

En streng logisch gezien is er nog dit: Ofwel is de uitspraak dat er geen waarheid is, onwaar, en is er dus wel waarheid, ofwel is ze waar, maar dan bestaat er wel waarheid, namelijk deze uitspraak. Wie dus beweert dat er geen waarheid is, is in tegenspraak met zichzelf.

Men kan zich de vraag stellen door welke onbewuste vooropstellingen - het occulte statuut - iemand beheerst wordt als hij of zij b.v. de identiteitsaxioma's ("wat is, is", en "wat zo is, is zo") niet aanvaardt. Elke filosofie of religie die deze axioma's verwerpt kan onmogelijk waarheid bevatten en constructief en helend werken, wel integendeel.

Het nominalisme kent geen taboes.

Men kan vanuit een nominalistische visie doorredeneren, zoals een de Sade dat consequent en tot het uiterste deed. Voor de nominalist is er apriori geen objectieve werkelijkheid die tot een levensvisie en een gedragscode leidt. De Sade kan stellen dat zijn subjectieve mening over genotzucht met kinderen zijn werkelijkheid schept. De werkelijkheid heeft voor hem geen eigen essentie of wezenheid. De mens maakt ze volgens de individuele mening. Bijvoorbeeld omdat er geld mee te verdienen, of omdat er een behoefte aan is. De Sade is hierin consequent. Hij redeneert door tot het uiterste. En hij maakt seks tot de hoofdbezigheid van zijn leven. Hij zegt het onomwonden: schaf alles af wat heilig en objectief is.

Een filosofie van Descartes of van een Voltaire, en iedere materialistische filosofie die twijfelt aan het bestaan van hogere normen, biedt hierbij geen overtuigend weerwerk. De autonome mens leeft enkel bij zichzelf. Wordt hij gedwongen tot enige maatschappelijke toegevingen, dan vindt hij dat hij ze "in geweten" mag omzeilen. Wat dat 'geweten' dan ook mag betekenen. Dostojewski, in zijn kritiek op onze al te materialistische cultuur, opperde het al: als het doorgedreven nominalisme van het westen gelijk heeft, dan is alles toegelaten. Voor Dostojewski was dit niet zo in feite, maar in principe. De Sade redeneert consequent door. Als het in principe kan, dan ook in feite. Voor hem is zowel principieel, als feitelijk alles toegelaten. De moderne nominalistische en individuele mens is dan de enige bron van waardeoordeel. Er zijn geen algemeen geldige objectieve werkelijkheden, geen ontologie. De autonome mens bepaalt zelf de normen.

De sacrale visie stelt echter dat men niemand misbruikt omdat er buiten de subjectieve mening een hogere, een objectieve en onschendbare werkelijkheid bestaat die dat verbiedt. Pedofilie is wezenlijk gewetenloos gedrag. Maar dan verlaten we het domein van het profane. Dan richten we ons op sacrale werkelijkheden. En op filosofieën en religies die voor deze objectieve zijde van de werkelijkheid aandacht hebben. Dat is het thema van wat hieronder volgt.

9.1.2. Seksualiteit, sacraal gezien Fijnstoffelijke levenskracht

In de vorige hoofdstukken kwam dit onderwerp, religie en seksualiteit, al enkele keren ter sprake. Abisjag van Sjoenem en koning David leefden samen, echter zonder gemeenschap te hebben (1.4.3.). Haar overvloedige fijnstoffelijke en vrouwelijke levenskracht werd gedeeld met de koning die nood had aan energie, zodat hij zijn bestuurlijke taken terug aankon.

Heel wat meer autoritair gaat het er in de santeria- en macumbareligie (3.3.1. en 3.3.2.) aan toe. Daar worden de mediums ‘bereden’ door de goden, die zich op die wijze fijnstoffelijk uitleven in ruil voor een aantal wederdiensten.

Zo ook stonden in het oude Rome de vestaalse maagden (8.4.) in dienst van de goden van de onderwereld. Overspel werd gestraft met de dood, waarbij de overspelige maagden in de aarde letterlijk aan hun fijnstoffelijke echtgenoot werden toevertrouwd. Soms werden ze zelfs levend begraven.

Fijnstoffelijke seksualiteit vinden we ook in het verhaal van “een diepe liefde” (7.3.3.). Daar verbeeldde een vrouw, telkens ze gemeenschap had met haar man, dat ze dit deed met haar overleden geliefde. Haar drie zonen vertoonden de fysische kenmerken van de overledene, niet van haar man.

Ook hebben we de verleidingskracht van de lorelei al vermeld (8.1.2.), het fijnstoffelijke vrouwelijk wezen dat volgens mantisch begaafden aan een rots verbonden is. Zij tracht via erotiek zich de levenskracht van jonge mannen eigen te maken.

In de hier aangehaalde voorbeelden wordt telkens de sacrale dimensie van seksualiteit belicht. Het betreft de ‘heiligheid’, de levenskracht. In de getuigenissen van Abisjag, van de Vestaalse maagden of van de lorelei gaat het niet om het sensuele en seksuele genot, wel om die fijnstoffelijke levenskracht. Deze staat centraal. De term ‘heilig’ heeft hier niet de ethische betekenis die ze krijgt in de bovennatuur, wel de eerder neutrale betekenis der buitennatuur, als toegenomen krachtgeladenheid. Bij de santeria en macumba willen de goden die hun mediums bezeten maken, wel genieten, maar via deze erotiek ook en vooral de levenskracht van het medium stelen en voor hun eigen doelen en hun lang leven aanwenden. De term ‘heilig’ wordt hier – als toegenomen krachtgeladenheid - duidelijk in onethische zin gebruikt.

Het werk versnellen

Dat met seksuele gemeenschap energieën worden uitgewisseld blijkt onder meer uit wat L. Bernard d’ Ignis, *Traite pratique du desenvoutement et du contre-envoutement*¹, (Praktische beschrijving van het onttoveren en terugtoveren), schrijft. Een vriendin van hem ging een Afrikaans magiër raadplegen. Deze was aanvankelijk zeer beleefd en nam voor zijn werk de maten van de dame. Met een touw mat hij van haar hoofd tot aan haar voeten en ook rond het middel en de borst. Toen hij verder ging met wat zij ‘intimiteiten’ noemde, wou de vrouw dat hij ermee zou ophouden. Daarop stelde hij voor “om het werk te versnellen” door met hem liefdesspel te plegen. Hoffelijk afwijzend vroeg zij hem of hij dat met de andere cliënten ook deed. “Natuurlijk” zei hij. Waarop zij vroeg: “Zijn er dan die instemmen?”. “Ja, met de helft van hen heb ik seksuele gemeenschap”. Bernard d’Ignis merkt daarbij op: “Een seksuele betrekking verhoogt de uitwisseling van energie tussen de beide partners. Maar, indien er verschil is in geestelijke evolutie, kan de ene gemakkelijk de andere op fijnstoffelijk gebied onrein maken”.

Dat wordt onder meer bevestigd door James Hall, *Sangoma*²: “Maar je kunt ziek worden als je naar bed gaat met iemand die een slechte geest heeft”.

Een misleidende schoonheid

Letten we op de werkwijze van de lorelei. Zij toont zich in haar verleidelijke maar misleidende schoonheid. De man die hierop ingaat, stelt zich voor haar verleiding open. Onze taal is hier in haar woordkeuze uiterst precies. Dit beamen, dit open stellen, betekent dat er van de man ook iets uitgaat naar de lorelei. Het gelijke zoekt het gelijke. Hij opent zijn aura en er ontstaat een fijnstoffelijke band. Of, om het met de woorden van Fortune te zeggen, vanaf dan

is de aura ‘doorboord’ (7.3.3.). De aandacht van de verliefde man gaat naar de aantrekkelijkheid van de magiërin en niet naar haar magie. Zo krijgt zij de gelegenheid zich zijn levenskracht eigen te maken. Zijn levensgeluk wordt naar haar toegezogen. Dat is het wezen van zwarte en gewetenloze magie is. Een analoog verhaal vonden we in *spreuken 7* (8.2.3.) waar de vader zijn zoon waarschuwt om niet in te gaan op de liefvallige tover van de deerne, een tover die uitgeeft op de onderwereld.

9.2. De occulte zijde van de mens

Nemen we, zoals bij herhaling gezegd, aan dat de mens naast een profane, ook een sacrale zijde heeft. En dat deze laatste zich bij uitstek laat gelden bij het beleven van seksualiteit.

9.2.1. De magische superioriteit van de vrouw

De vrouw en moeder aarde

‘Leven’ in de schoot van de vrouw is, behalve leven op deze aarde, eveneens ‘leven’ vanuit “de andere wereld”, vanuit de wereld der geesten. Magisch gezien is de vrouw superieur aan de man. Zij is diegene die het leven in zich draagt en het ook geeft, veel meer en veel sterker dan de man. Daarom ook heeft zij een sterke band met “moeder aarde”. De aarde schenkt, net als zij, het leven. Die fijnstoffelijke superioriteit toont zich onder meer wanneer de sjamaan, geconfronteerd met een zwaar probleem, een beroep doet op de krachtigere vrouwelijke energie. Hij vraagt de kleren, ook, ja vooral de onderkleren, van een jonge, sterk uitstralende vrouw. Wat met haar samenhangt, deelt in haar levenskracht. Zo deelt hij metonymisch via haar kleding in haar energie. Net zoals de vrouw die aan bloedvloeiing leed, kracht vond in het kleed van Jezus (1.4.3.). Die vrouwelijke superioriteit toont zich bij een aantal culturen ook in het zogenaamde matriarchaat, waar de vrouw een dominante positie heeft. De vrouw levert de fijnstoffelijke energie, de onderbouw voor een gelukt leven. Dat blijkt uit heel wat culturen met een archaische opvatting. Dat toonde zich ook bij “het ingrediënt” (8.5.), waarbij de vorst geacht werd gemeenschap te hebben met zijn zuster of zijn nicht.

9.2.2. De magische evolutie van de mens

Gebruik en misbruik van seksualiteit

Buitenbijbels gezien kan men zich de levenskracht van anderen toe-eigenen via seksualiteit. De praktijken van santeria en macumba illustreren dit. De rituelen zijn hier orgiastisch. De godheid leeft zich seksueel uit, neemt krachten van het medium en investeert een deel hiervan terug in het oplossen van een aantal praktische levensproblemen.

Een aantal andere culturen gebruikt seksualiteit in een heel wat meer beheerste vorm. In hun axiomatiek geschiedt dat zeer gewetensvol. Als een mens ziek is en zijn of haar genezing vereist bijvoorbeeld lesbische rituelen, dan aarzelt men in die culturen geen ogenblik. Het zou veeleer een nalatigheid en een fout zijn om beschikbare energieën niet aan te wenden om een medemens te helpen. Voor hen gaat het om een verantwoord gebruik van fijnstoffelijke energie. Die rituelen zijn dan niet wild, doch aan strenge voorschriften gebonden. Eens dat het doel bereikt is, zal men er niet meer aan denken om zulke sacrale praktijken te laten voortduren. Dan houdt dat op. Men blijft b.v. het huwelijk van diegenen die zich tot deze rituelen lenen, als sacraal en gaaf beschouwen, en men wil dat zo houden. Wie hierbij dit onderscheid niet maakt tussen enerzijds porno en anderzijds het contacteren van hogere levenskrachten, veroordeelt zichzelf tot een foutieve interpretatie. Dat is ten minste de visie van deze buitenbijbelse religies en van de beoefenaars van dergelijke vormen van magie. Zij zullen zich met enige verbazing afvragen wat de voldoende en noodzakelijke redenen zijn om het gebruik te verbieden van de middelen die in de natuur voorzien zijn om problemen op te lossen.

Verwijzen we weer naar pater P. Tempels, *Bantoe filosofie*³, die schrijft dat zijn Baluba niet konden begrijpen waarom de missionarissen hun de magie wilden verbieden: “Het kan toch niet verkeerd zijn gebruik te maken van de middelen die God de mens heeft gegeven, om zijn levenskracht in stand te houden en te versterken”. Men ziet de religieuze oorsprong van de seksualiteit: voor hen is het een middel dat God gegeven heeft. Wat een verschil met de overwegend profane mentaliteit van onze cultuur. Zoals gezegd kan men het de heidense religies onmogelijk ten kwade duiden dat zij hun problemen trachten op te lossen met de middelen die zij ervoor ter beschikking hebben, en dit op een ogenblik dat zij van het bestaan van Trinitaire energieën nog nooit hebben gehoord.

Ons westers aanvoelen van geslachtelijk leven is inderdaad tweeledig verschoven ten opzichte van het archaische gezichtspunt. Een vorm van christendom bande enerzijds iedere seksuele ritus als doodzonde uit. En anderzijds ontheiligde het moderne rationalisme, vooral in zijn Frans-materialistische versie der 18de eeuw, alle riten, de seksuele inbegrepen. Daardoor werden zij tot profane porno herleid. Willen wij ons inleven in de axiomatic der niet-Bijbelse religies en in hun magieën, willen wij begrijpen waarom zij dat doen, dan moeten wij hun axioma's delen, niet de onze. Dat hebben we bij herhaling beklemtoond. Trachten we deze axiomatic in wat volgt nog verder te verduidelijken. Verdiepen we ons hiervoor in de occulte structuur van de mens.

De mens heeft vele lichamen.

Deze stelling kwam bij herhaling aan bod. De mens heeft een biologisch, een etherisch en een astraal lichaam, en bovendien nog een aantal ijlere voertuigen. Kort na het overlijden van het biologische lichaam, sterven normaal gezien ook het etherische en het astrale lichaam binnen een korte tijd af. De nog hogere en ijlere zielelichamen zijn, zo zeggen zieners en magiërs ons, echter niet onderhevig aan een vorm van doodgaan. Zij blijven voortbestaan. En volgens de aanhangers der reïncarnatie is er bovendien nog ‘iets’ in de mens dat telkens opnieuw in een volgend biologisch lichaam incarneert. Dit ‘iets’ bevat onder meer de meestal onbewuste herinnering van vorige belichamingen. De voodoo zegt dat deze herinneringen opgeslagen zitten in de “ti bon ange”, in de kleine goede engel. Wijzen we er op dat sommige mensen via een steeds verder terugkerende regressie, on- en onderbewuste gebeurtenissen terug tot het bewustzijn kunnen brengen. Zo kunnen sommigen terugkeren tot hun prilste jeugd, hun geboorte, ja een aantal herinnert zich de eigen conceptie en zelfs vorige bestaansvormen (5.2.). D. Fortune zegt dat de mens een zevenvoudig wezen is. Geïncarneerd beschikt hij over zeven onderscheiden lichamen. Vatten we het belangrijkste uit haar boek, *Esoteric philosophy of love and marriage*⁴ (Esoterische filosofie van liefde en huwelijk) hieronder samen.

Een neerdalen in de stof

Fortune reconstrueert bij wijze van spreken de schepping op occult, op verborgen niveau. Ze doet dit echter op een niet-Bijbelse wijze. De hele schepping ligt aanvankelijk potentieel besloten in datgene wat nog niet tot bestaan is gekomen, de ‘monade’, de goddelijke vonk. Wat nog niet ‘gemanifesteerd’ is, zo vervolgt Fortune, zal zich opsplitsen in twee tegengestelde krachten, een positieve en een negatieve, een eerder actieve en een eerder passieve, of nog: een mannelijke en een vrouwelijke kracht. We bekomen zo een soort van gepolariseerd bewustzijn. Ook de Bijbel, *het boek Genesis*, zegt dat God de mens schiep naar zijn beeld en gelijkenis, als man en vrouw. Dit bewustzijn bouwt zich nu een vorm, een ‘voertuig’, en gaat het bewonen. Gezien vanuit de krachten die het voertuig bouwden, is het voertuig stoffelijk. Vanuit het voertuig gezien, zijn de krachten die het opbouwden dan ook ijler dan het voertuig zelf.

Dit eerste voertuig bouwt zich nu een nieuw voertuig, van grotere dichtheid. Het bewustzijn daalt vervolgens hierin neer. Vanuit dit tweede voertuig bekeken, is het eerste voertuig ijler. Vanuit het eerste voertuig gezien is het tweede meer stoffelijk.

Stoffelijkheid is echter een relatief begrip. Wat eerder tot ontstaan kwam is minder stoffelijk, wat later opgebouwd wordt, heeft een grotere dichtheid. Of nog anders gezegd: wat eerder tot ontstaan kwam, is meer energetisch ten opzichte van wat zich later ontwikkelde.

Stellen we ons zo één cyclus, de opbouw van één voertuig, voor als volgt. Nemen we warm water waarin suiker helemaal is opgelost. Koelt het water af, dan zal de suiker geleidelijk kristalliseren en zo zichtbaar worden. Het lijkt dan wel of er uit het niets, zomaar ineens 'materie' ontstaat.

Deze cyclus van verdichting waarbij een meer stoffelijk voertuig, of een dichtere, een zwaardere aura, wordt gevormd, herhaalt zich nu volgens Fortune een aantal keer, zodat er achtereenvolgens zeven voertuigen of lichamen worden opgebouwd. Het bewustzijn wordt hierbij telkens doorgegeven aan het laatst opgebouwde voertuig. En dit laatste voertuig is dan uiteindelijk het meest stoffelijke, het biologische lichaam. Elk lichaam, elk voertuig wordt opgebouwd en gecontroleerd door het voertuig erboven. Allen hangen op een manier samen en worden bestuurd en geleid door het diepste, het meest wezenlijke in de mens. Fortune noemt het de 'monade', het onstoffelijke beginsel of de goddelijke vonk. De Bijbel heeft het over de onstoffelijke ziel.

Een stoffelijke evolutie

Dit biologische, grofstoffelijke lichaam zelf kent op zijn beurt eveneens een zeer lange evolutie. Joan Grant sprak van een minerale, een vegetatieve en een dierlijke fase vooraleer men van een incarnatie als mens kan spreken. (5.2.2.). Soloviev vervolledigt deze reeks en stelt dat de mens nog moet uitgroeien tot een Godmens. Het bewustzijn breidde zich bij die vele belichamingen voortdurend verder uit. Is nu het biologische voertuig, het menselijke lichaam, voldoende ontwikkeld, dan zal het bewustzijn zijn weg terug naar omhoog aanvangen. Vanuit de monade vertrokken, vergrootte het bewustzijn zich geleidelijk en daalde vanuit haar goddelijke hoogte steeds dieper in de stof neer. Het bewustzijn bouwde hierbij de verschillende en meer stoffelijke lichamen op, tot het ten slotte het materiële, grofstoffelijke lichaam bezielt en perfectioneert.

Een zich verheffen tot de geest

Dit bewustzijn begint vervolgens vanuit zijn meest stoffelijk voertuig, het fysische lichaam, terug aan zijn weg omhoog. Het bouwt op die tocht de ijlere voertuigen voortdurend uit en verfijnt ze. Zo geraken de fijnstoffelijke lichamen, of de diverse aura's, want dat komt op hetzelfde neer, geperfectioneerd en op elkaar afgestemd. Uiteindelijk bereikt het bewustzijn terug de monade. Dan is de hele kringloop voltooid. Deze ging van de monade naar het biologische lichaam, dat dan een lange evolutie kent, en gaat vervolgens terug naar de monade.

Alle voertuigen ontwikkelen

Zoals gezegd tonen de vele aura's of uitstralingsferen zich als vele steeds groter en ijler wordende omhulsels rond de mens. Men kan ze vergelijken met de diverse rokken of schillen van een ui. Met dit verschil dat de rokken van een ui elkaar opvolgen: de één na de andere. De verschillende fijnstoffelijke lichamen doordringen elkaar: de ene doorheen de andere. Zo worden ze helderziend ook waargenomen. De etherische aura reikt meestal slechts een paar centimeter buiten het biologische lichaam. De astrale aura is veel fijner en komt enkele

decimeter buiten het lichaam. Fijnere lichamen reiken nog verder. Zieners zeggen dat de fijnste aura, afhankelijk van de spirituele ontwikkeling van de mens, een doormeter van enige honderden meter kan hebben. Zou Abisjag (1.4.3.) in de Alpen in een dal lopen, dan zou haar meest fijne aura dit dal helemaal opvullen. Zo groot kan een aura zijn. De aura van een Godmens heeft gemakkelijk een doorsnede van enige tientallen kilometer.

De mens zal nu in de loop van zijn lange evolutie alle ijle voertuigen onder zijn bewuste controle moeten krijgen. Hij moet vooreerst zijn etherisch lichaam, het voertuig van zijn passies en driften, ontwikkelen. Of, zeggen we dit in psychologische taal: hij moet zijn driftleven de baas worden. In een dieptepsychologisch jargon klinkt het: hij moet “het wilde ik” leren beheersen. Of nog, en in occulte en religieuze taal: hij moet boven de verleiding van zijn lage en primitieve demonen leren staan. We kunnen het vanuit de mantiek ook zo zeggen: het gaat er om van de eerste aura zo uit te bouwen dat deze groot en lichtend wordt, en gezuiverd van alle zwarte of donkere vlekken die zich hierin tonen.

Is dit etherisch lichaam voldoende onder controle gebracht, dan komt het volgende voertuig aan de beurt: dat van de hogere en tedere gevoelens. De mens bouwt zo zijn tweede aura uit tot deze groot en lichtend wordt. Naarmate hij dit voertuig vormt, is hij ook in staat om gelijkaardige gevoelens in de medemens aan te voelen. Het gelijke kent het gelijke.

Daarna bouwt hij geleidelijk het volgende voertuig op. Fortune heeft het over het voertuig van het concrete verstand. Het denken van de mens wordt zo steeds minder vertroebeld door emoties of passies. Hij weet nu hoe logisch streng en geldig te redeneren. Men ziet het belang dat in de occulte en religieuze wereld aan logica gehecht wordt. Uiteindelijk, zo zegt Fortune, komen nog de voertuigen der abstracte gedachten en het spirituele lichaam aan de beurt. Zij zegt dat deze hogere voertuigen slechts bij zeer weinige mensen ontwikkeld zijn.

Alle ijle voertuigen hebben ook een effect op de voertuigen eronder. Verwongen gevoelens leiden tot een slecht werkend endocrien systeem en maken de mens ziek. Wie niet in staat is om een gezond oordeel te vellen, kan er emotionele hinder van ervaren, die op haar beurt kan leiden tot psychofysische stoornissen. Men ziet het effect dat hogere lichamen kunnen hebben op lagere lichamen. Zieke gedachten verzieken de psyché en leiden uiteindelijk tot fysische klachten

Het doel van de evolutie is om al deze lichamen mooi op elkaar af te stemmen. Een mens kan er echter voor kiezen om één voertuig al verder uit te bouwen. Dit houdt in dat hij zich dan daarop concentreert. Hij gaat dan b.v. in trance. Zijn bewustzijn wordt onttrokken aan het biologische lichaam en hij wordt bijvoorbeeld geheel naar het zo omvangrijke astrale gebied geleid. Dat kan hij zo verder verkennen. Toch is het uiteindelijk de bedoeling dat een mens alle lichamen ten volle ontwikkelt en ze zo op elkaar afstemt, zodat hij zich op elk moment van elk lichaam bewust is. Zoals kan verwacht worden is dat een opgave voor vele incarnaties. Deze visie beklemtoont ook het grote belang dat men aan het fysische lichaam hecht. Wie zichzelf met opzet verwondt, wie de stigmata van Christus op de handen, de voeten en in de zijde wenst, wie zichzelf laat geselen of kruisigen, of erger, wie dit met anderen doet en hen met opzet pijnigt, begaat een belangrijke fout. God scheidt de mens naar Zijn beeld en gelijkenis. Het ligt voor de hand dat we Zijn beeld met alle respect behandelen.

Drie immense bewegingen

Samengevat kunnen we zeggen dat het bewustzijn in een eerste beweging neerdaalt. Vanuit de hoge goddelijke sfeer dringt dit geleidelijk dieper in de stof neer tot de materiële wereld

wordt bereikt. De tweede beweging bestaat in de uitbouw van een grofstoffelijke, biologisch lichaam. Deze vangt aan als één kleine cel, gaat over een mineraal bestaan, via een vegetatief en vervolgens een dierlijk leven, tot deze materiële vorm uiteindelijk evolueert tot een volwaardige mens, nadien tot een Godmens. Ten slotte gaat de derde beweging vanuit het fysische lichaam terug naar omhoog. Hierbij worden de ijle voertuigen verder uitgebouwd en geperfectioneerd en stijgt het bewustzijn geleidelijk terug hoger, tot uiteindelijk het goddelijke niveau weer bereikt wordt.

Daar startte miljoenen jaren geleden de evolutie van het bewustzijn, naar daar zal het, na tot de stoffelijke wereld te zijn neergedaald, terugkeren. Dan is het bewustzijn echter verrijkt met alles wat er op haar tocht doorheen de materie te leren was.

De persoonlijkheid en individualiteit

Fortune zegt nu dat de drie meest stoffelijke voertuigen het geheel van één incarnatie vormen. Bij een nieuwe incarnatie worden telkens ook een nieuw biologisch lichaam, een nieuw etherisch en een nieuw astraal lichaam opgebouwd. Ze worden op het einde van een incarnatie ook terug vernietigd. Men legt bij het sterven deze drie lichamen af. Ze zijn als een kleed dat goede diensten heeft bewezen, maar dat nu versleten is en waarvan men zich ontdoet. Deze drie lichamen ontbinden geleidelijk nadat een mens gestorven is. Deze drie samen noemt Fortune “the personality”, “de persoonlijkheid”. Herinneren we eraan dat het Latijnse woord ‘persona’, ‘masker’ betekent. Een masker verbergt het ware gezicht, en hier het diepere wezen van de mens.

Geheel anders is het met de ijlere voertuigen die te maken hebben met het concrete denken, met het abstracte denken en met het spirituele in de mens. Deze ijle lichamen of aura’s vergaan niet na de dood. Ze zijn niet onderhevig aan een afsterven. Fortune spreekt van de ‘individuality’, of ‘individualiteit’. Deze overstijgen een incarnatie. Anders gezegd, datgene wat we in een incarnatie verwerven aan concreet en abstract denken en aan het geestelijke, blijft verworven en nemen we mee naar een volgende incarnatie. Alles wat met en in deze hogere lichamen gebeurt, overstijgt de dood. Zo zijn occulte inwijdingen, ten goede of ten kwade, iets dat in principe voor de eeuwigheid wordt meegedragen. Tenzij andere, sterkere factoren hierop kunnen inwerken. Maar eenvoudig is dat niet.

Op het einde van iedere incarnatie geeft de persoonlijkheid haar ervaringen door aan de individualiteit. Het is de individualiteit die evolueert. Bij iedere volgende incarnatie wordt de nieuwe personaliteit opgebouwd door de individualiteit. Omdat deze individualiteit na elke incarnatie ten goede gegroeid is - laten we hier van die veronderstelling uitgaan - bouwt ze een rijkere persoonlijkheid op dan de voorgaande. In het andere geval wordt een armere persoonlijkheid opgebouwd. Onze individualiteit betreft de eenheid van een evolutie, onze personaliteit betreft de eenheid van één enkele incarnatie. De individualiteit is ook de drager van wat we bij herhaling het “occulte statuut” van de mens hebben genoemd. We zouden dit occulte statuut van een mens ook zijn of haar individualiteit kunnen noemen.

In de Bijbel, *Mattheüs 23, 27* vinden we een gelijkaardige indeling, waar Jezus de Schriftgeleerden en farizeeën verwijt dat ze witgekalkte graven zijn met een bewuste buitenkant en een grondig andere on- en onderbewuste binnenkant die verdrongen, ja bij momenten bewust onderdrukt wordt.

Houden we met dit alles rekening, dan lijkt het wel of we boven de pijn en het plezier van het moment moeten uitstijgen. En zelfs van een incarnatie en dat we ons leven, in de mate van het mogelijke, best baseren op datgene wat dit tijdelijke overstijgt.

De evolutie versnellen of vertragen

Men ziet dat de mens bepaald wordt door wat hij in het verleden gedaan heeft. En dat hij zijn toekomst nu al vormt door zijn reacties op wat hij in zijn huidige leven doormaakt. Hij kan trachten de lasten van het leven te overwinnen, of hij kan er zich laten door verpletteren. We spraken eerder van een ABC-theorie (2.3.). De mens kan hiermee zijn evolutie versnellen of vertragen.

Fortune zegt dat de individualiteit de beide geslachten bevat. De personaliteit echter bevat normaal gezien slechts één geslacht. Een man kan in een volgend leven als vrouw geboren worden, en omgekeerd. Velen die zich vorige levens herinneren, getuigen van zulk een verwisseling van geslacht.

Omdat niet alle monaden tegelijk tot ‘manifestatie’ komen, staan ook niet alle mensen op hetzelfde peil. Ook wenst niet iedereen even snel te evolueren. Sommigen zijn ons in hun evolutie voorgegaan en bevinden zich al op een hoger peil dan anderen. Zij kunnen voor ons een gids zijn.

Seks als één vorm van bevruchting

Fortune schreef over de fijnstoffelijke lichamen en het biologische lichaam van de mens met betrekking tot liefde en huwelijk. Man en vrouw moeten zoveel mogelijk bij elkaar passen. Maar met een zevenvoudig lichaam is dat blijkbaar niet zo eenvoudig. Mensen kunnen op verschillende niveaus op elkaar inwerken en energieën uitwisselen. De Engelse term hiervoor is ‘mating’. Zo kunnen mensen al of niet bij elkaar passen op lichamelijke, passionele, emotionele, mentale en spirituele hoogte. Alle reeds ontwikkelde voertuigen kunnen hierbij aangesproken worden. In alle voertuigen, of op alle niveaus, kan levenskracht uitgewisseld worden. Alleen als hierbij het fysische lichaam aangesproken wordt, spreekt men traditioneel van seksualiteit.

Worden er energieën uitgewisseld doorheen de fijnere voertuigen, dan spreekt Fortune van ‘mating’. Zo kunnen mensen die met een bepaald probleem worstelen, hierover met een medemens een ‘vruchtbaar’ gesprek aangaan en er ‘bevruchte’ ideeën aan overhouden. Dan is er op dat bepaalde niveau, of zeggen we via dat bepaalde voertuig, uitwisseling geweest van kracht. Dat is dus ‘mating’. Het spreekt voor zich dat zulke ‘bevruchtingen’ zich tot ver buiten huwelijk en vriendenkring kunnen uitstrekken.

Wanneer in een huwelijksleven de groei van beide partners nogal verschillend verloopt, kan dit ook aanleiding geven tot spanningen. Is de vrouw met tedere gevoelens voorop, en de man nog slechts op passies ingesteld, dan blijft de vrouw met haar gevoelslichaam ‘onbevrucht’ achter en kan zij zich onvoldaan voelen. Ze kan eventueel elders begrip voor haar gevoelens zoeken in een zogenaamde ‘platonische’ liefde. Het gevaar bestaat dan dat hierbij de stap naar de lagere voertuigen wordt gezet en op emoties, passies en seksualiteit uitloopt. Iemand met een hoge spirituele belangstelling zal bij een partner die enkel passionele interesses heeft, weinig voldoening vinden.

Dit wederzijds ‘bevruchten’ is ook een kortstondig proces, terwijl een huwelijk in principe wordt aangegaan voor de tijd van een hele incarnatie. Zeker wanneer men ook kinderen wil

grootbrengen. Verloopt de groei der diverse voertuigen in beide partners min of meer gelijk, dan zal hun huwelijk in heel wat opzichten wederzijdse voldoening schenken.

Wie van de partner enkel seks verwacht, vindt gemakkelijker iemand die hieraan voldoet, dan iemand die bovendien een goede emotionele verstandhouding, eenzelfde intellectuele belangstelling en een gelijkaardige spirituele hoogte wenst. Hoe groter de verwachtingen, hoe moeilijker de keuze. Maar hoe groter ook de voldoening nadien.

Dat echter in het huwelijksleven alle voertuigen met elkaar in overeenstemming zijn is een grote uitzondering. Dat wordt volgens Fortune slechts bereikt na vele levens elkaars partner te zijn geweest. Vinden man en vrouw elkaar op het hoge spirituele niveau dan is er weinig reden om terug te incarneren, dan, zo zegt Fortune, zijn de aardse lessen ruimschoots geleerd.

De levensloop van een mens

Tijdens een incarnatie werkt de mens voort aan wat hij al eerder begonnen was. Zijn eerste levensjaren zijn vooral toegespitst op de biologische groei. Gedurende de pubertijd ontwikkelt zich een waaier van gevoelens. Nadien krijgt het abstracte denken meer aandacht. En de mens gaat gewoonlijk pas in de herfst van zijn leven nadenken over echt spirituele thema's, als hij al zover komt. Slechts op welbepaalde tijden van zijn bestaan bouwt hij verder aan welbepaalde fijnstoffelijke lichamen. Een puber is er nog niet aan toe om zijn spiritueel lichaam te verfijnen en een mens op leeftijd hoeft zijn biologisch lichaam niet meer op te bouwen.

'Mannelijk' en 'vrouwelijk' zijn relatieve begrippen.

In het biologische lichaam is bijna steeds duidelijk bepaald wie man is en wie vrouw, wie het gevende aspect vertegenwoordigt en wie het ontvangende. In onze fijnstoffelijke lichamen is dat relatief. Het kan wisselen afhankelijk van het feit of men zich gevend of ontvangend opstelt. Wie de eigen gevoelens aan andere meedeelt is tijdens dit proces mannelijk in de sfeer der emoties, ongeacht of het nu een biologische man of vrouw is. Wie aan de andere informatie meedeelt is op dat ogenblik mannelijk in de sfeer van de concrete geest. Wie de informatie ontvangt is dan op dat niveau van werkelijkheid vrouwelijk. Niet de vorm is hier bepalend, wel de relatieve kracht. Omdat het steeds om levenskracht gaat, die van heel hoog komt, en in de verschillende lichamen steeds verder omgevormd wordt, is alle 'mating' en alle seksualiteit in wezen een sacraal gebeuren. Wie bovendien bekommerd is om het ontwikkelen van zijn of haar fijnstoffelijke lichamen, zal de levensenergie ook met dat doel aanwenden. Vanuit dit evolutionaire of magische standpunt gezien, zal men er dan nauwgezet op letten dat deze levenskracht niet verloren gaat maar steeds op één of andere manier de groei der voertuigen bevordert.

Tot zover in grote lijnen wat Fortune ons meedeelt over de occulte aspecten van bevruchting en van seksualiteit.

9.2.3. Seksualiteit en magie

Seksuele onthouding

In de magische visie van Fortune is het duidelijk dat seksualiteit gereserveerd blijft voor het scheppen van nieuw leven. Seks is er vanuit deze visie niet om het plezier dat eraan verbonden is. Zij is er wel om efficiënt gebruikt te worden. Daarom wordt de energie ervan niet 'verspild' in een vluchtig genot, maar gebruikt om deze levenskracht te transformeren en naar andere voertuigen te leiden. Wie rijkere gevoelens wil ontwikkelen, wie zijn denkvermogen naar grotere hoogten wil brengen, wie naar religieuze hoogten wil stijgen, zal daarop zijn aandacht richten. Vandaar ook de neiging tot seksuele onthouding. Deze is niet ingegeven omdat het beleven van seksualiteit op zich slecht zou zijn, wel omdat men zo de levenskracht

eerder economisch en spaarzaam wil gebruiken. Ze dient andere doelen, op een hoger niveau van werkelijkheid.

Het kan bij dit alles niet de bedoeling zijn de seksuele verlangens te verdringen, wel om ervoor te zorgen dat men op dat niveau geen verlangens meer voelt. Wie daar niet aan toe is, waagt zich best niet op dit pad. Heel wat mystiekers die deze weg opgingen, getuigen van de helse bekeringen en beproevingen die ze hierbij ondervonden.

Men hoort in onze tijd wel eens meer beweren dat Christus een seksuele verhouding zou gehad hebben met Maria-Magdalena. Onder meer het boek van Dan Brown, *De da Vinci Code* vermeldt het. Men ziet zo dat het haaks staat op Jezus' oproep tot een geestelijk leven en de energieën hieraan eigen. Jezus kan onmogelijk het omgekeerde van zijn roeping in praktijk hebben gebracht. Dergelijke beweringen steunen overigens op geen enkel stevig bewijs en worden in de religiewetenschap niet ernstig genomen.

Energie op verschillende niveaus

Magie werd gedefinieerd als het werken met fijnstoffelijke energieën. Magisch werk kan zich op elk niveau van werkelijkheid, of zeggen we: met de energie en de levenskracht behorend bij elk voertuig, voordoen. Men kan zo helend inwerken op het niveau van het biologisch lichaam. Dat doet de medische wetenschap. Men kan helend inwerken op het etherische of het astrale lichaam. Dat doen therapieën als de homeopathie. Men kan helend inwerken op nog hogere voertuigen. Dat doen b.v. mensen die de handen kunnen opleggen en zo een deel van hun eigen fijnstoffelijke energie doorgeven. Men kan zich verder in gedachten voorstellen dat alles goed verloopt. Dat gebeurt bij het zogenaamde positieve denken. De kracht van de gedachte vormt een 'gezond' gedachtelichaam. Het is een vorm van autosuggestie. Het heeft zijn helende invloed, zijn 'weerslag' op de lagere voertuigen, en uiteindelijk op het biologische lichaam.

Ook het verschil tussen een hoge spirituele genezing en een autosuggestie kan hiermee verduidelijkt worden. Autosuggestie begint op het niveau van het concrete denken. Daar ordent iemand de eigen levensenergie op een 'gezonde' manier. Een spirituele ingreep is echter van een veel hoger niveau. Het spirituele lichaam krijgt van buitenaf een plotse toevoer van energie. Dat gebeurt b.v. wanneer iemand met een sterk Bijbels Godscontact de handen bij een medemens oplegt en hierbij ook bidt. De weerslag hiervan laat zich gelden op alle 'lagere' voertuigen.

In deze gedachtegang merkt men ook dat de diepste vorm van genezing bestaat in een doorgezet en volhardend ethisch gedrag. Dan wordt het meest ijle voertuig 'geheeld', wat zijn weerslag heeft op alle volgende. Dat is ook het niveau of de hoogte van het Trinitaire gebed en van de werkelijke spirituele bekering. Die voltrekt zich niet oppervlakkig, wel in de diepste ziele diepten. Of zeggen we beter, op het hoogste zieleniveau van de mens.

Een krachtig vliegwiel

Men kan van de ene dag op de andere besluiten zich te bekeren. Maar vooraleer het effect hiervan tot in alle fijnstoffelijke lichamen reikt, is er toch heel wat tijd vereist. Zo gezien is een bekering geen lichtzinnige aangelegenheid. Sommige mantisch begaafden stellen dat er wel eens meer dan één incarnatie vereist is vooraleer de sporen van een al te demonische archaische religie uitgezuiverd en verheven zijn tot bijvoorbeeld een Bijbels christendom. Een echte bekering is niet alleen een zaak van de persoonlijkheid, maar vooral van de individualiteit. Trilles wees erop dat de kinderen die opgeleid werden tot ngil, tot zwarte magiër (3.3.3.), niet

meer voor hogere waarden open stonden. “Altijd zijn zij van de missie weggegaan, nog slechter dan zij er aangekomen zijn”, en “de christelijke vorming heeft op hen geen enkele vat”, zo besluit pater Trilles. Wat erop wijst dat de ngilvorming veel dieper in de on- en onderbewuste lagen, - Fortune zou zeggen: tot in de individualiteit van de mens – doordringt dan een al te oppervlakkige christelijke vorming. De hogere religie die het christendom is, raakt hier duidelijk aan haar grenzen, haar door de zogenaamde lagere religie gesteld. Zo taai en krachtig lijkt in de mens die heidense oerlaag.

Men kan de individualiteit beschouwen als een krachtig vliegwiel dat aanvankelijk geen beweging kent. Zet men nu vanuit de persoonlijkheid, vanuit een incarnatie, krachten aan het werk, dat zullen deze het vliegwiel geleidelijk in beweging brengen. Die beweging kan metaforisch gesproken, mee met de klok zijn, of tegen de draairichting in. Het vliegwiel kan met de evolutie meedraaien, in ethische zin, of tegen deze evolutie in. Volgende incarnaties kunnen het draaien van het vliegwiel verder versnellen, maar ook vertragen. Om een snel draaiend vliegwiel echter van draairichting te doen veranderen, moet het eerst afgeremd worden, tot het stil komt te staan. Dan pas kan het in de andere richting in beweging worden gebracht. Men ziet zo ook in dat een persoon in het huidige leven behoorlijk veel goed kan doen, terwijl het vliegwiel van de individualiteit omwille van fouten van vorige incarnaties, nog in de verkeerde richting draait. Sommige mensen voelen intuïtief deze dualiteit aan. Dit heeft dan niets te maken met een bewust berekend en geslepen gedrag, waar bij wijze van spreken een kleine vis wordt uitgeworpen om een grotere te vangen. Neen, de mens komt dan heel oprecht over en is beziel met de beste bedoelingen, maar ze worden nog gekleurd door iets negatiefs vanuit de diepten van de ziel. Ook het omgekeerde bestaat. We hebben dan een mens met een goed draaiend vliegwiel, met een ethisch gestemde individualiteit, maar die in zijn huidige bestaan toch een belangrijke fout maakt. In het geheel van diens evolutie weegt ze dan minder zwaar door. Verwijzen we bijvoorbeeld naar de bekering van Paulus. Hij, die christenen vervolgde, wordt getroffen door een verblindend licht, waarna hij zich bekeert en de grote voorvechter van het christendom wordt.

Fortune, *The training and work of an initiate*⁵, (De training en het werk van een ingewijde), zegt dat zulk een plotse verlichting slechts kan bij zeer ver gevorderde zielen.

Vermelden we hier bijvoorbeeld ook de “goede moordenaar” die samen met Christus aan het kruis stierf. Ofschoon hij gekruisigd werd omwille van een moord, wat Bijbels gezien een wraakroepende zonde is, zegt Jezus dat hij na zijn dood toch onmiddellijk ten hemel zal opgenomen worden.

Vatten we samen. Dit onderdeelje over religie en seksualiteit beklemtoonde dat seksualiteit zowel een profane als een sacrale zijde heeft. De term ‘seksualiteit’ wordt gebruikt als de contacten in de eerste plaats het biologische lichaam betreffen. De mens beschikt magisch gezien, naast zijn fysische lichaam ook nog over een aantal andere ijle voertuigen of fijnstoffelijke lichamen. Deze tonen zich mantisch als verschillende aura’s of uitstralingen die in elkaar overvloeien. In contacten met medemensen kunnen deze fijnstoffelijke lichamen ook ‘bevruuchtend’ inwerken op elkaar. Hierbij worden energieën uitgewisseld. De Engelse term hiervoor is ‘mating’.

Geschiedt deze uitwisseling in het voertuig van de diepe emoties, dan voelt men zich bijvoorbeeld gevoelsmatig beter begrepen. Heeft de bevruchting plaats in het verstandslichaam, dan ziet men na een uitwisseling van gedachten hierover, plots veel klaarder in het probleem dat het onderwerp van gesprek was. Of heeft men met iemand gebeden om inzicht in een spiritueel gegeven, dan ziet men enige tijd later, als bij ingeving, plots klaar in het probleem.

Of misschien volgt hieruit één of andere religieuze ervaring waar men zich in het verdere leven aan optrekt.

Het is uiteindelijk de bedoeling om al deze ijle lichamen te ontwikkelen en op elkaar af te stellen. Een volledige evolutie houdt in dat men vanuit het geestelijke geleidelijk neerdaalt in de zich steeds verdichtende stoffelijke wereld, om na een lange materiële ontwikkeling, terug via de ijlere vormen van stof op te stijgen naar het geestelijke. Dit vergt heel wat belichamingen of incarnaties. Wat de persoonlijkheid in elke incarnatie heeft verworven, wordt bij het overlijden doorgegeven aan de zogeheten individualiteit, die onsterfelijk is en die de ervaringen van vele levens samenvat. De mens kan zijn evolutie versnellen door zijn fijnstoffelijke levenskracht op een spaarzame en ethisch gerichte manier te gebruiken en zijn hogere voertuigen te ontwikkelen. Tot zover in grote lijnen wat Fortune ons hierover te vertellen heeft.

9.3. Sacrale erotiek buiten de Bijbel

Een indeling

Alle fijnstoffelijke lichamen van een mens, samen met het biologische, zijn op een manier met elkaar verbonden. Het ene kan al meer ontwikkeld zijn dan het andere. In buitenbijbelse culturen leeft de vraag of men via een vorm van seksualiteit, energieën kan bereiken en deze kan aanwenden om praktische levensproblemen tot een oplossing te brengen. Zoals gezegd kunnen nominalistisch ingestelde culturen zich moeilijk in zulk een religieuze axiomatic inleven. Vanuit de eigen vooropstellingen ziet men een dergelijk gebruik nogal gemakkelijk als een ontarding. In een aantal gevallen is dat wellicht terecht. In een ander aantal gevallen is dat helemaal niet zo duidelijk.

Dergelijke magieën bezitten niet de hoge ethiek van de Bijbel. Maar ze zijn ook gegroeid toen er van een Bijbels christendom en zijn hogere energieën nog geen sprake was. De natuur is voor een aantal minder ontwikkelde culturen steeds boordevol met bedreigingen. Het ligt dan voor de hand om alle mogelijke middelen - ook seksuele - aan te wenden om de vele dreigingen die het leven met zich meebrengt, te overwinnen.

Gaan we achtereenvolgens in op tantristische, op wilde en ten slotte op beheerste seksuele rituelen.

9.3.1. Tantristische rituelen

De seksualiteit staat centraal

Kijken we naar het tantrisme. Het kent drie grote strekkingen.

Er is vooreerst het hinayana, waarbij men deze wereld tracht te ontvluchten. Men wil zich alle verlangens onttrekken en in een gevoelloze wereld, het nirvana, trachten gelukkig te zijn.

De tweede strekking wordt vertegenwoordigd door het mahayana. Hier staat men heel wat dichterbij de wereld. Men tracht het lijden van anderen mee te dragen. In die zin is het ook meer verwant aan het christendom en de Bijbel.

En het derde type is het vajayana, dat men vooral in Tibet vindt. Daar staat de seksualiteit centraal, en meteen ook de vrouw. We zagen al dat de vrouw diegene is die het leven in zich draagt en het ook doorgeeft, veel meer en veel sterker dan de man. Heel die religieuze wereld is veel meer vrouwelijk dan mannelijk. Mannen spelen er wel een leidende rol maar het zijn de vrouwen die, fijnstoffelijk gezien, die wereld dragen. Al die religies weten dat vrouwelijke energie veel krachtiger is en veel verder doordringt in het heelal. Het is te vergelijken met de positie van de vrouw zoals men dat in het sjamanisme vindt. Men zou kunnen zeggen dat “in den beginne” de sjamane was, de sjamaan is secundair.

Het Tantrisme heeft aandacht voor een soort van “universeel bewustzijn” dat zich opsplijt in twee godheden die elkaar aanvullen. Er is enerzijds Shiva, de mannelijke godheid die uit zich

passief is, en anderzijds Shakti, de verwekkende en scheppende energie, de vrouwelijke godheid. Men ziet de gelijkenissen met de magische evolutie zoals Fortune ze beschreef. Daar splitste de monade zich ook op in twee tegengestelde krachten. Ook in de Bijbel lezen we dat God man en vrouw schiep naar Zijn beeld en gelijkenis.

Men merkt eveneens de gelijkenissen met de religie van het oude Rome. Daar was Iuno de grote godin, Jupiter de oppergod. Als beschermster van de vrouwen begeleidt Iuno ze gedurende hun hele leven, vanaf de verwekking tot aan de dood. Zij vervult de rol van een soort goddelijke dubbelgangster. Iedere vrouw heeft haar iuno, iedere man zijn genius. Zodat genius-en-iuno de verwekkende kracht is. Men zou de termen genius en iuno in het Nederlands kunnen weergeven door “mannelijke dijgeest” en “vrouwelijke dijgeest” die het gedijen, het gelukke leven, beheersen. De term ‘gedijen’ houdt dan weer verband met de ‘dij’, het deel van het been tussen de heup en de knie. Bij de vrouw komt tussen de dijen het kind uit de moederschoot. Mantisch gezien is ook daar een concentratie van levenskracht.

Aurore Gauer, *Le tantrisme*⁶ (Tantrisme) in: *L'autre monde*, heeft het vooral over het hindoetantrisme, een archaïsche religie in India en Tibet. Deze religie ziet het biologisch lichaam als een goddelijk voertuig van het kosmische bewustzijn, een voertuig waarin de “wereld- of heelal-ziel(estof)” sterk aanwezig is. Men moet dit tantrisme dan ook animistisch verstaan: de hele werkelijkheid is doordrongen van wezens en energieën.

Doordat Sjakti geldt als de bewegende energie in al wat leeft, kent zij een grotere verering dan Shiva. Zij is alom aanwezig, als een soort heelalmoeder. In India toont zij zich als een godin met vele verschijningsvormen en namen, waaronder Devî, Kalî, Durga en Parvati. Omdat iedere vrouw het mysterie van het leven in zich draagt, is de godin in iedere vrouw aanwezig. Het tantrisme wil het heil van de ziel bereiken via seksuele magie.

Een opgerolde slang

In het menselijke lichaam is de fijnstoffelijke seksuele energie de tastbaarste, de meest natuurverwante uiting van Shakti. Deze energie situeert zich aan de basis van de ruggengraat. In haar rusttoestand heet men ze ‘kundalini’. Zij wordt mantisch gezien als een opgerolde slang en vaak ook zo uitgebeeld.

G. Geley, *L'être subconscient*⁷, (De on(der)bewuste mens), beschrijft het onder- of onbewuste niet psychologisch of dieptepsychologisch, maar wel vanuit het occulte standpunt. Tijdens onze prehumane evolutie - versta, toen we nog geen mens waren - bouwden we al fijnstoffelijke, maar nog erg dierlijke lichamen op. Deze atavismen zijn in ons on- en onderbewuste nog steeds actief en vertegenwoordigen een onmisbare schat aan energie die, als een opgerolde slang, in ons de basis vormt van iedere hogere ontwikkeling.

M. Van Gestel, *Mijn kind ziet meer*⁸, vertelt wat haar mantisch begaafde dochter van de kundalini waarneemt. “Marieke ‘ziet’ bij ieder mens een soort slang bij de rugwervel. Aan die slang kan ze zien hoe ver iemand geëvolueerd en ontwikkeld is. Ontwikkeld in de zin van wijs zijn, en van aanvoelen wat goed en kwaad is. Ook van weten wat echte liefde voor de naaste is, en ernaar handelen. Niet doen alsof, maar handelen vanuit oprechtheid. Bij sommige mensen loopt die slang vanuit het stuitje helemaal naar het hart. Dat zijn vaak aardige mensen, ze zijn al verder ontwikkeld en beantwoorden aan het beeld dat hierboven beschreven staat. Bij de meeste mensen blijft de slang onder het hart steken, dat zijn mensen die nog heel wat moeten leren. Deze mensen zijn niet minder waard. Ze zijn gewoon nog niet zo ver. Het is te vergelijken met een school. Je hebt op de basisschool kinderen die in groep drie zitten en kinderen die in

groep zes zitten. De één is niet ‘beter’ of ‘meer waard’ dan de ander. De één is gewoon verder dan de ander. De ontwikkeling waar Marieke op doelt, heeft niets met intellectuele ontwikkeling te maken. Iemand die minder intellectuele vermogens heeft kan een hoge slang hebben. Bij een enkeling reikt de slang tot de keel of nog hoger. Dat ziet ze bij haar zusje, bij een meisje uit haar klas en bij mij. Als ik haar vraag hoe ver bij zichzelf de slang ontwikkeld is, wijst ze tot op de hoogte van haar oren.” Tot zover dit getuigenis van Marieke.

De slang ontwaakt

De kundalini kan op twee wijzen geactiveerd worden. Enerzijds bij het liefdesspel tussen man en vrouw bij het verwekken van nieuw leven, en anderzijds om door de passende meditatie “de slang” langs de ruggengraat te doen opstijgen tot juist boven het hoofd. Hierbij doorloopt zij in het lichaam de fijnstoffelijke energiepunten of de zogenaamde chakra’s. Deze kunnen het opstijgen van de energie vertragen. Bij iedere chakra die niet in orde is, loopt de kundalini het gevaar af te wijken. Dit kan zich uiten in psychische en lichamelijke stoornissen. Het doen ontwaken van de kundalini maakt titanische energieën of zielestoffen vrij, die bijzonder gevaarlijk kunnen zijn wanneer men er niet in slaagt ze te beheersen.

In de Griekse mythologie zijn de Titanen en de Titaniden de zonen en de dochters van Gaia, moeder aarde en van Ouranos, de hemelse vader. Zij zijn inderdaad ‘wild-energetisch’. Uit hun jongste zoon, Kronos, ontstonden de Olympische of lichtgoden. Deze zijn veel beheerster, ofschoon in de grond nog ‘titanisch’. Hun ‘verblijfplaats’ is niet meer de nacht en de duisternis. Ook niet de aarde en wat zich in haar binnenste bevindt, maar wel de dag, het licht en de ruimte boven ons. Hiertoe behoren onder meer natuurfenomenen als de bliksem, de donder, de zon en de sterrenhemel. Deze Olympische wezens bepalen mee het lot van de mens en van alle leven, ofschoon anders dan de aardse godheden. Ze zijn minder wild en kennen enige ethiek. Toch blijven ook zij tot op een zekere hoogte demonisch. Ook zij ontkrachten de rechtsorde die zij zelf stichtten. Hun ‘harmonie’ is er één van vrees en angst, ofschoon lichtvoller en minder balladesk. Wie zich bijvoorbeeld verdiept in het gedrag van de Griekse en Romeinse godenwereld merkt dat hun daden zelden stichtend zijn. Ze zijn tot op een zekere hoogte onberekenbaar en dubbelhartig, maar niet satanisch. Satanische godheden leggen zich bewust toe op het stichten van kwaad. In psychoanalytische taal spreekt men van ‘eros’ of wilde seks en ‘thanatos’, dodingsdrang. We komen er verder (11.4.) nog op terug.

Omwille van het grotere aandeel van de vrouw in het liefdesspel, werd ze onder meer in India vereerd en werd de geslachtelijke vereniging tussen man en vrouw als een heilige praktijk beschouwd. De tantrische teksten zijn hierin overduidelijk: zonder erotiek en seksualiteit is de godheid, in tantrische zin dan, als shakti en shiva, onvindbaar. Zo geduid, lijkt de seksuele act slechts van verre op wat profane westerlingen daarin zien. Seksualiteit is één der basismethoden om de titanische kundalini te ‘temmen’ en om ons van de shakti in ons bewust te worden. Maar dat behelst dat ‘seksualiteit’ streng ascetisch geduid wordt en op “het hogere” gericht blijft. De oude Griekse mythen spraken in dit verband van een ‘titanomachia’, een gevecht met titanen”.

Uit zichzelf is de godin Shakti ‘titanisch’, of wild. Wat onder meer inhoudt dat zij, eens losgelaten, gewetenloos is. Dat uit zich bijvoorbeeld in de porno-vorm ervan.

Een vluchtig geslachtelijk genieten

Gauer, in zijn eerder geciteerde werk *Le tantrisme* zegt dat bij de geslachtsgemeenschap de man ertoe komt naar willekeur het sperma los te laten of zelfs terug te trekken. Iedere zaadlozing, die eigenlijk een vluchtige geslachtelijke genieting is, drijft het biologisch lichaam

en meteen de geest van de man op de weg van de afgeleefdheid. Dit terwijl het innerlijke opstijgen van het levenselixer, de poëtische naam voor “seksuele energieën”, een soort verheffing is en de ingeslapen kundalini wakker maakt. Wat juist de versmelting van “het hoogste bewustzijn” - het mannelijke aspect - en “de hoogste energie” - het vrouwelijk aspect - is. Dit geeft, nog steeds volgens Gauer, een onuitputtelijke vreugde, en leidt tot een piekervaring. Deze overtreft het al te kortstondige genieten van het gewone orgasme. De tantrische ervaring komt neer op het onderlinge ineenvloeien van de chakra's. Eens dat de vervoering haar hoogtepunt doorleeft, wanneer de twee kundalini's met elkaar verstrengeld zijn doorheen de twee hoogste chakra's van het voorhoofd en de kruin, is er geen uiteenbestaan meer maar een bestaan in elkaar. Van dat onzichtbare ‘huwelijk’ is de geslachtsgemeenschap het uitwendig waarneembaar teken: wat “in den beginne” was, de eenheid van shakti en shiva” wordt zichtbaar tegenwoordig gesteld.

In niet-tantrische culturen, vooral dan de verlicht-rationalistische, staat men tegenover dit alles bijzonder sceptisch. Toch is enige voorzichtigheid aangewezen. Op andere terreinen hebben de yogi's het westen verbaasd door uitzonderlijke prestaties die ze via concentratie konden bereiken.

Zaad wordt energie.

Gopi Krishna, *Kundalini, de evolutionaire energie in de mens*⁹, verhaalt hoe hij trachtte door een veel te intense meditatie de kundalini op te wekken en hoe dit jammerlijk mislukte. Hij zegt: “Het ontwaken van kundalini kan geleidelijk of plotseling plaatshebben. In de meeste gevallen echter leidt het tot grotere emotionele instabiliteit en tot verhoogde vatbaarheid voor psychische afwijkingen. In extreme gevallen zelfs tot waanzin”. Over zijn eigen ervaringen schrijft hij: “De zenuwen rondom het geslachtorgaan en in de nabijheid ervan verkeerden allen in een toestand van hevige gisting. Het leek alsof dit orgaan door een onzichtbaar mechanisme gedwongen werd het levenszaad in abnormale hoeveelheden te produceren, zodat dit door het zenuwnetwerk onderaan de ruggengraat opgezogen en vervolgens via de ruggengraat naar de hersenen gestuwd kon worden. Dit ‘gesublimeerde’ zaad vormde een onlosmakelijk onderdeel van de stralingsenergie welke zo een verandering in mij teweeg bracht en waarover ik nog steeds niets met zekerheid kon zeggen. Wel echter kon ik duidelijk onderkennen hoe het zaad in straling omgezet werd”.

Krishna ‘verspilt’ de seksuele energie niet in een zaadlozing, maar leidt ze naar hogere voertuigen waar ze een verhoogd bewustzijn veroorzaken. Hij schrijft zelfs dat het één van de grondbeginselen der Hindoe-religie is en de hoeksteen van de yoga, om met de juiste oefeningen, de evolutionaire cyclus van het menselijk bestaan in één leven te voltooien. De yogi kan een adept worden die in harmonie is met de oneindige werkelijkheid achter de wereld der verschijnselen. Zo kan hij voor altijd ontheven worden van de anders eindeloos voortdurende keten van geboorte en dood”.

Krisjhna schrijft dat hij hierbij extatische hoogten bereikte, maar ook grote diepten. Geven we hem terug het woord.

Ik was één en al bewustzijn.

(O.c., 6.) Plotseling voelde ik, met een gebulder als van een waterval, een stroom van vloeibaar licht via het ruggenmerg mijn hersenen binnendringen. Volkomen onvoorbereid als ik was op een dergelijke ontwikkeling, werd ik volledig verrast. Doch ik herwon onmiddellijk mijn zelfbeheersing. Ik bleef in dezelfde houding zitten en wist mijn aandacht geconcentreerd te houden. Het licht werd sterker en sterker, het bulderen luider. Ik had een gewaarwording alsof ik wankelde. Toen voelde ik me uit mijn lichaam glijden, volledig gehuld in een stralenkrans van licht. Het is onmogelijk de ervaring nauwkeurig te beschrijven. Ik voelde hoe

het bewustzijnspunt dat ikzelf was, groter werd en omgeven was door lichtgolven. Het breidde zich naar buiten uit. Ik was nu één en al bewustzijn. Zonder enig besef een lichaam te hebben. Zonder ook maar enige zintuiglijke gewaarwording. Ik was verzonken in een zee van licht. Ik was me tegelijk van ieder punt bewust. Ik kende geen begrenzing en dijde in alle richtingen uit. Ik was niet langer mezelf, ten minste niet zoals ik dacht dat ik was: een klein, in een lichaam opgesloten stukje bewustzijn. In de plaats daarvan was ik een grote kring van bewustzijn, badend in licht en in een onmogelijk te beschrijven staat van vervoering en geluk. Ik stond op, maar het leek alsof mijn vitaliteit uit me weggevloeid was. Ik vermoedde helemaal niet dat ik vanaf die dag nooit meer mezelf zou zijn zoals ik altijd geweest was. Ik had onbewust en zonder voorbereiding of zelfs de vereiste kennis erover de wonderbaarlijkste en meest onverbiddelijke kracht in de mens in werking gebracht. Ik was zonder het te weten op de sleutel tot het best bewaakte geheim van de ouden gestoten. Van die dag af hing mijn leven een lange tijd aan een zijden draad. Ik werd heen en weer geslingerd tussen leven en dood, tussen geestelijke gezondheid en waanzin, tussen licht en duisternis, tussen hemel en aarde. Tot zover Gopi Krishna.

De dam kan barsten.

Ieder die mediteert zoals Krishna, zal steeds grote ladingen doorheen zijn hogere voertuigen leren leiden. Hij zal, metaforisch gesproken, krachtige energieën doorheen steeds sterkere kanalen moeten voeren. Maar dat is niet zonder gevaar. Er moeten - om in de beeldspraak te blijven - vooraf sterke kanalen worden opgebouwd. Vergelijken we dit met een elektrische lading die zich verplaatst. Wil men steeds grotere ladingen overbrengen, dan zijn dikkere draden nodig. Wordt de lading te groot dan kunnen de draden schade oplopen. Iets dergelijke gebeurt bij een te intense meditatie. De draden die de energie naar hogere banen leiden, branden door. Bij wijze van spreken 'aardt' de lading zich en overstelpt de meer materiële voertuigen. Men zou het ook kunnen vergelijken met een dam die barst, waarbij al het water van het reservoir naar het laagste punt loopt.

Zou een spiritueel leraar die energieën naar zijn fijnere lichamen stuurt, plots een seksuele liefde voor een vrouw opvatten en zijn hoge energie naar zijn meest materiële voertuig leiden, dan zal de dam die hij hiervoor zo moeizaam heeft opgebouwd, letterlijk barsten. Zijn energie is 'geaard'. Spiritueel gezien, is ze verloren. Zijn roeping als hoge geestelijke leraar is hierdoor in zijn huidige incarnatie voorbij. Het is hem niet langer mogelijk om nog met hoge energieën te werken of magische ritens te voltrekken. We wezen in dit verband al op de onmogelijkheid van een seksuele verhouding tussen Jezus en Maria-Magdalena, zoals Dan Brown, *De da Vinci code*, dit beweert.

E. Haich, *Inwijding*¹⁰, verhaalt autobiografisch hoe zij in een vorig bestaan in het oude Egypte, in het vooruitzicht van een belangrijke inwijding, opgeleid werd. Door een toen verboden seksuele gemeenschap verloor zij plots haar hogere magische vermogens en haar helderziendheid. Ze schrijft dat ze drieduizend jaar en vele incarnaties nodig had om eindelijk, in haar huidige leven, terug haar occulte peil van toen te bereiken. Geven we hieronder uit haar boek die dragende alinea weer. Met de "vader van mijn ziel" bedoelt ze haar meester die haar in helderziendheid en magie had opgeleid, en die haar voorspelde dat de tijd voor haar inwijding nog niet gekomen was. Haich sloeg zijn wijze raad echter in de wind. Men leest tussen de regels dat haar kundalini ernstig afwijkt en niet langer verticaal opstijgt langsheen haar ruggengraat.

"Ik verloor mijn heerschappij over mezelf en zonder weerstand gaf ik me na de schrik helemaal over aan de overweldigende zaligheid. Ik werd me ervan bewust dat ik hem (opm.: haar minnaar) liefheb. Het vuur omvat me onweerstaanbaar. Het lijken wel vlammen die vanuit

een reusachtige vulkaan oplaaien en me verzwelgen. Ik voel hoe mijn ruggengraat weer tot een uit knetterende gloed gebouwde brug wordt, en uit zeven fonkelende fakkels brandt. Maar nu bevind ik me niet meer in de onbeweeglijke as van mijn ruggengraat, niet meer in het middelpunt, vanwaar mijn werkelijke zelf het vuur van het leven uitstraalt. Mijn bewustzijn is neergestort in mijn brandend lichaam en knetterende bliksemflitsen razen door mijn aderen, door mijn gehele wezen. Al mijn zenuwen gloeien. Mijn gedachten zijn weggewist. Mijn bewustzijn brandt weg. Ik word vernietigd. Open mij de hemel weer, vader van mijn ziel, laat mij de muziek der sferen weer horen, die thans nog maar alleen in mijn herinnering leeft. In mij heerst de stilte van het graf, omdat mijn oren doof zijn geworden. Open mijn ogen weer, vader van mijn ziel, want ze zijn uitgebrand en ik zie het licht des hemels, de glans Gods, alleen nog maar in de herinnering. Maar in mij heerst duisternis, want mijn innerlijke ogen zijn blind geworden... Ik kan niet meer uit mijn lichaam treden, ik zit als vastgenageld in dit lichaam, ik kan het niet achter me laten, ik ben een gevangene in de kerker der materie geworden.” Tot zover dit getuigenis van Haich.

9.3.2. Wilde rituelen

Gaan we, na iets over het tantrisme te hebben gezegd, in op enkele wilde riten. De chlysti's of “zeer reinen” getuigen nog van een vorm van archaïsche seksuele magie. En hetzelfde geldt ook voor de Syrische ‘dwaalnachtridders’. Geven we hieronder een kort verslag van beide riten.

Heilig u door de zonde.

In het antieke Grieks betekent ‘goëteia’, ‘uitroepen’. In deze lagere magie wil men demonen oproepen via het uitschreeuwen van hun naam. Staan wij stil bij een historisch goed gekend type van goëtie. P. Mariel, *Sectes et sexe, La sexualité dans l'ésotérisme traditionnel¹, Les Khlystis* (Sekten en seks, Seksualiteit in de traditionele esoterie, De Khlystis). De Khlysti's of “zeer reinen” zijn een getuigenrest van een archaïsche seksuele magie, die zich in de loop van de 18de eeuw in geheime genootschappen organiseerde. Geven we, ingekort, het verloop weer van een inwijding in zulk een genootschap.

Een afgelegen zaaltje ergens in Rusland is schaars verlicht. Er staan een tafeltje, met hierop een Bijbel, en twee stoelen klaar. Elke zaterdag, bij het invallen van de nacht, komen een twintigtal boeren en boerinnen in hun gewone werkkledij zwijgend het zaaltje binnen. De mannen gaan naar de rechterzijde, de vrouwen naar de linkerzijde.

Eén bepaald koppel neemt plaats op de twee stoelen. Ze stellen “de vader” of de goddelijke wijsheidsleraar en “de moeder” of de “heilige geest” voor. Dit wijst op een vorm van tantrisme waar seksuele religie centraal staat. De ‘vader’ deelt hen de reden van de bijeenkomst mee. Men gaat de stem van de heilige moeder der aarde beluisteren, maar iedereen gaat zich eveneens ‘heiligen’ door middel van de zonde. Ofschoon het woord ‘zonde’ valt, toch is het in hun axiomatic een ‘heiligen’ en een gewetensvolle daad.

Na een teken van de ‘vader’ nemen de vrouwen hun hoofddoeken af en laten hun haren los over de schouders hangen. Allen kleden zich vervolgens uit. De ‘moeder’ geeft een teken. De jongste aanwezige begint hierop in het midden van het zaaltje wild in het rond te draaien. Met het hoofd achterover en de armen gekruist wordt hij snel een levende tol. Plots roept hij een schrille kreet. Zo verstaan wij de antiek-Griekse term ‘goëteia’: “magie met kreten”. Dit rondtollen en roepen werkt aanstekelijk. De anderen volgen hem. Even later rillen ze over het hele lichaam, huilen en blaffen als wilde dieren, en roepen uit: “De heilige geest is in ons”. Deze “heilige geest” is natuurlijk een heel andere dan de Heilige Geest van de Bijbel.

Hoe primitiever, hoe krachtiger

Deze titel mag enigszins verbazen, toch vinden we vele voorbeelden die bevestigen dat het primitieve krachtiger is. Kijken we in het dierenrijk naar hogere levensvormen. Ze zijn als de top van een piramide en steunen voor hun voeding en dus ook hun voortbestaan, op een lagere vorm van leven. Roofdieren eten bijvoorbeeld dieren die grazen. Deze laatsten zijn dan weer afhankelijk van de beschikbaarheid van graslanden. Als in de voedingsketen één schakel ontbreekt, blijft al wat onder de schakel zit, bestaan. Al het hogere komt in de problemen. Kijken we naar de kracht van een schizofreen en bezeten mens die alle normen laat varen en wild tekeer gaat. De kracht die hij of zij hierbij kan ontwikkelen, vergt meer dan één bewaker om hem in toom te houden. In de animistische wereld is dat niet anders.

Toegepast op de chlysti's: hun wilde gedrag, versterkt door de beleving in groep, - het gelijke zoekt ook hier het gelijke - roept heel wat wilde geesten op, verwant aan de titanische goden der Griekse mythologie. Deze chaos die in het zaaltje teweeg gebracht wordt, 'symboliseert' de oerchaos van "in den beginne", met zijn wilde energieën allerhande. Het is juist deze rituele wildheid der deelnemers die gelijkaardige gedachtevormen schept en verwante energieën oproept. Dat is hier uiteraard de bedoeling. Wij weten ondertussen dat met dit 'symboliseren' van deze oerchaos, deze wanorde ook werkelijk tegenwoordig wordt gesteld. Het trekt gelijkgestemde maar zeer primitieve wezens aan. Deze versterken het uitzinnige gedrag der deelnemers nog. Het zaaltje geraakt zo vervuld van woeste, titanisch wilde geesten allerhande.

De "heilige geest" is in ons.

Keren we na deze toelichting terug naar het zaaltje der chlysti's. De hele tijd bleven de 'vader' en de 'moeder' onbewogen aan hun tafeltje zitten, wat er op wijst dat het voor hen beiden een gecontroleerde chaos is. Als het wilde gedrag zowat zijn hoogtepunt heeft bereikt, geeft de 'moeder' plots een teken. Het draaien, het ronddansen en het roepen houden op. Nu begint de 'vader' te rillen - wat wijst op een toegenomen energie - en stottert onsamenhangende woorden. Allen knielen voor hem neer en aanbidden hem, want "de heilige geest" is nu in hem. Hij sluit de Bijbel en duwt het tafeltje om. De schaarse verlichting wordt gedoofd. Daarop willen allen de 'oerchaos' opnieuw beleven, "zoals in het aards paradijs". Zo worden zij terug één met de hele schepping, met de eerste oorsprong van het heelal en met de heelalzielestof en de energieën hieraan eigen. Met roeden slaan ze elkaar tot bloedens toe, waarbij ze, in extase, bezeten, geen pijn meer voelen. Dit wilde gedrag groeit uit tot seksuele vervoering. "De heilige geest is in ons!", zo roepen de chlysti's uit. Dit gedrag lijkt enigszins op dat van sommige - niet alle - Pentekostalisten of Pinksterbewegingen, die, midden in de emotioneel-vitale energiedraaikolk ook uitschreeuwen dat "de heilige geest" in hun is ingetreden. Ook daar blijft de vraag of het nog iets met een Bijbelse ingeving te maken heeft. Hetzelfde kan gezegd worden van massale religieuze bijeenkomsten die o.m. in Noord-Amerika plaats hebben en waarin "een profeet" de hele zaal in extase brengt door emotioneel geladen toespraken, maar waarvan de logische samenhang wel eens meer ver te zoeken is.

Eén der chlysti-vrouwen neemt een man en duwt hem op de grond. Beiden rollen over de vloer, over het lichaam van "moeder aarde" en beginnen een liefdesspel. Allen volgen dit voorbeeld. De orgie duurt tot in de ochtend. Dan begeeft iedereen zich naar huis. Een diep gevoel van levenskracht en geluk blijft over. Iedere chlysti is ervan overtuigd dat hij of zij het peil van "goed-en-kwaad" heeft bereikt. Letten we op de verbindingsstreepjes tussen deze woorden. Het betekent dat het onderscheid tussen goed en kwaad wegvalt, dat men zich er buiten plaatst. Men 'heiligt' zich met goed én kwaad. Hier is de Bijbelse decaloog afwezig. Men is ervan overtuigd dat "de heilige moeder aarde" hen bij hun levenseinde in "haar schoot"

zal opvangen. Het ritueel gaf hen iets bovenmenselijks, maar ook iets duisters. Wanneer de chlysti bij herhaling bewezen heeft moeder aarde te vereren, kan hij een ‘strannik’, of zwerver worden. Hij verlaat dan zijn gezin, zijn bezit, zijn woning. Zijn familieleden zijn van dan af voor hem onbestaande. De strannik doet zelfs afstand van zijn naam, verbrandt zijn paspoort, vergeet vrouw en kinderen. Nooit laat hij nog iets weten aan wie ook. Dit ‘zwerven’ was zo verankerd in de Russische zeden dat vele huizen een speciale kelder hadden om de “heilige mannen” een onderdak te bezorgen. Als het de strannik lukte, leidde hij ‘s nachts een meisje naar het woud om haar eveneens te ‘heiligen’ door een contact met moeder aarde, wat opnieuw uitgroeide tot een “heiligen door middel van de zonde”.

Door in het diepe woud sacraal te dansen en erotiek te plegen “in dienst van de aardmoeder”, wilden de ‘gelovigen’ de afwijkingen die volgens hen het profane, dagdagelijkse leven aan hen opdroeg, terug herstellen. De Grote Moeder verleent aan de ingewijden, aan haar minnaars en minnaresses, buitennatuurlijke machten, wilde energieën. De feiten, zo stelt Mariel in zijn boek *Sectes et sexe*, (Sekten en seks), tonen aan dat de gelovigen na een dergelijke viering, over meer dan gewone buitennatuurlijke krachten beschikken, waarmee zij de diverse levensproblemen beter aankunnen.

Bekend is de Russische chlysti Raspoetin (1872/ 1916), die op de vrouwen een grote fascinatie uitoefende en er ergerlijk misbruik van maakte. Met de zo ontvangen ‘wilde’ energieën had hij niet alleen succes bij de hofdames, maar genas hij eveneens het kind van tsaar Nikolaas II dat aan hemofilie leed. Hij verwierf aan het keizerlijke hof zo een grote invloed dat tegenstanders hem hierom vermoordden.

De dwalende ridders van de nacht

Pierre Mariel, *Sectes et sexe*¹², (Sekten en seks), brengt verslag uit. Syrië wordt in november 1919 onder Frans mandaat geplaatst. De Franse autoriteiten worden geconfronteerd met de ‘Ansarieh’ of de dwalende ridders van de nacht. Deze vormen een geheim genootschap. Zowat ieder dorp heeft een klein tempeltje. Het is van buiten witgekalkt, en heeft één smalle deur als ingang. Deze is naar het Oosten georiënteerd. Dit tempeltje wordt dag en nacht bewaakt. Betreedt men het, dan moet men enkele trappen naar beneden gaan. Alle aardreligies kennen een voorliefde voor het onderaardse. Het contacteren van onderaardse wezens wordt zo al voorbereid en ingeleid. Het hoogste gezag ligt bij de ‘mokkadam’. Hij beslist over leven en dood en is door en door autoritair. Zoals dat overigens het geval is bij alle zwarte magie. Zelf buigt de mokkadam voor de ‘kadra’, een soort van “goddelijke moeder”.

Eens in de maand, bij volle maan, komen de ingewijde mannen en vrouwen samen in het tempeltje. Zij zetten zich in een kring rond de mokkadam. Die staat in het midden van de kring rechtop en zingt heilige teksten. Hij stelt het middelpunt van het machtgeladen heelal zichtbaar tegenwoordig.

Allen scanderen de teksten mee. Steeds sneller roepen ze hierbij ‘Allah, Allah’. Urenlang gaat dit door, tot een soort roes zich inzet. Daarna gaat iedereen naar buiten en begint uitzinnig te dansen, en Allah’s naam te scanderen. Hierbij houden ze het hoofd achterwaarts gericht. Plots, bij het verschijnen van Venus aan de horizon, geeft de mokkadam bevel de dans te stoppen. Allen gaan terug in het tempeltje. De opperwijfvrouw is hen voorgegaan. Daar staat zij al naakt. Dat versterkt haar uitstraling en energetische rol. Niet de naaktheid op zich telt, wel de energetische uitstraling. Zij belichaamt nu de grote moeder aarde. Iedereen buigt voor haar en aanbidt ze in stilte. Daarna wordt het schaarse licht gedooft. Men roept “heilige kreten”. De dans versnelt. De mokkadam geeft het ritme aan. Hij houdt de zweep in de rechterhand. Plots

geeft hij het paswoord, waarop een scherp gefluit weerklinkt. Diepe stilte volgt. Het is aardedonker. Iedereen is bij het horen van het paswoord op de grond gaan liggen. Dan slingert de opperwijman de zweep in het rond. Wie niet ingewijd is - wie niet is gaan liggen - krijgt een verschrikkelijke zweeps slag en overleeft het niet. Vervolgens ontkleden allen zich en houden in totale duisternis een uitzinnige geslachtsgemeenschap. Om het even wie met om het even wie. Hetero-, homo-, jong, oud, in bloedschande of niet. Het heeft geen belang. Alleen de opperwijvrouw is voorbehouden aan de opperwijman. De eventuele kinderen die uit die 'dwaalnacht' geboren worden, zijn eveneens ingewijden. Zij werden inderdaad 'ontvangen' in een zeer energiegeladen sfeer. Zulk een kind is inderdaad beziel met een bijzondere energie en met een ongewoon inzicht én vermogen tot sacraal handelen. In de ochtend eindigt de orgie. Het leven herneemt zijn gewone gang. Tot de volgende nieuwe maan. Tot de volgende dwaalnacht. Niemand mag ook maar enige toespeling maken op deze orgie. In het gewone leven kent de Ansarieh een hoge huwelijkssethiek. Een overspelige vrouw wordt gedood en wie op sodomie betrap is, wordt onverbiddelijk gestenigd.

Een energetische en erotische chaos

Deze wanordelijke, maar zeer energetische erotische chaos is nu, zoals we verder nog zullen verduidelijken, de basis en bron van zowat alle buitenbijbelse religies. Volgens kenners werd de basisgroep der dwalende ridders geleid door de idee dat ritme de energie versterkt. Door bewegingen te ritmeren, door op een religieuze wijze te dansen, keert de mens, bio-energetisch, op een manier terug naar zijn eerste oorsprong, in de schoot van het heelal. Zeker wanneer hij dit naakt doet. Hij gelooft dat hij opnieuw verbonden is met de gehele schepping. Kosmische krachten stapelen zich op in de danser die zich gebonden weet aan de rondedans der hemelse sterrenbeelden. Op die wijze krijgt hij een zicht op de onmogelijk te duiden wetten van wat ontstaat en vergaat.

Dit zich aan de sterrenbeelden gebonden weten, betekent dat men bij het dansen de bewegingen der planeten en sterren imiteert. En daardoor ook deelt in hun energie. Sensitieven die ritmisch dansen, met de beweging van de hemellichamen mee, zullen deze extra energie onmiddellijk voelen. Vergeten we niet dat alle archaische, antieke en klassieke culturen het heelal doordrongen zagen van een fijne, ijle energie.

F. Wendel e.a., *Les sagesses de Proche-Orient ancien*¹³, (De wijsheid van het Oude Nabije Oosten), verduidelijkt in dit verband de term 'hylozoïsme'. De Griekse term 'hylè' betekent stof, 'zoa' betekent leven. 'Hylozoïsme' kent aan alle vormen van stof 'leven' toe. Het was ook gemeengoed bij zowat alle eerste Griekse denkers. Voor de Egyptenaren was die energie geconcentreerd in de Melkweg.

Dat ook profaan gezien het dansen in het juiste ritme 'iets' heeft, zeker als een schaars geklede vrouw harmonisch op muziek beweegt, tonen ons heel wat videoclips. Bij sacrale culturen verhoogt de naaktheid of de gedeeltelijke naaktheid de energetische uitstraling. Denken we onder meer aan de opschik en de bewegingen van de oosterse buikdanseressen. De opwekking van energie staat centraal. In profane culturen gaat het meer om de naaktheid op zich. Sommige mantisch begaafden stellen dat het moderne uitgangs- en seksleven heel wat raakpunten heeft met deze luide en energetische chaos.

Sai Baba

Deze bekende Indiaanse goeroe (1926/2011) verklaarde een incarnatie te zijn van het godenpaar Shiva en Shakti en kent miljoenen volgelingen in en buiten India. Hij werd echter bij herhaling beschuldigd van ongewenste seksuele intimiteiten met zijn volgelingen. Bij het

intypen in google van de woorden: 'Saï Baba sex' krijgt men heel wat 'items'. Het wijst overduidelijk op een band tussen deze religie en seksuele magie. Men vindt verslagen van mensen die getuigen van hun ongewenste seksuele ervaringen met deze goeroe. Beperken we ons in wat volgt tot één representatieve steekproef, hier van een vijftienjarige jongen.

Tussen 1991 en 1993 ging ik drie keer naar India. Al vanaf de eerste keer was ik een vurig bewonderaar van Saï Baba omdat ik dacht dat hij God was. Tijdens mijn eerste twee reizen had ik een zevental private interviews met hem. Gedurende het eerste van die interviews vroeg hij me mijn broek en onderbroek uit te doen. Omdat ik dacht dat hij goed was, deed ik wat hij vroeg. Hij had onmiddellijk een olie klaar en wreef er de plaats tussen mijn penis en anus mee in. Zijn volgelingen deelden me mee dat het diende om een chakra te openen, die een bron van spirituele energie is. Maar ik ben niet zeker dat het dat was wat Saï Baba deed. Bij al mijn opzoekingswerk nadien heb ik nergens iets over een dergelijke initiatieceremonie gelezen. En toch, in elk volgend interview vroeg Saï Baba me opnieuw om mijn broek uit te doen, waarbij hij dan over mijn penis wreef. Hij kustte me met zijn tong op mijn mond. Ik opende een beetje mijn lippen, maar hield de tanden stevig op elkaar geklemd. Toch duwde hij zijn tong in mijn mond. Ik bevestig dat wat ik hier heb geschreven in overeenstemming is met de waarheid tijdens mijn interviews met Saï Baba op 20 en 23 september 1999. Tot zover dit getuigenis.

Het is klaar dat Saï Baba in zijn heiligdom te Puttaparthi in India wonderen verrichtte. Het antwoord op de vraag waarvandaan hij de vereiste energie haalt, is na het verhaal van de vijftienjarige jongen helemaal niet moeilijk. Het wezen van deze religie is eveneens seksuele magie. Saï Baba nam de energie van zijn volgelingen. Hij eigende ze zich onder meer via hun sperma en hun speeksel toe. En dat niet steeds met hun volle toelating. Sterker, vele volgelingen zijn zich blijkbaar niet eens bewust dat het wezen van deze religie seksuele magie is. Saï Baba is in dat opzicht te vergelijken met de goden van de santeria en macumba: hij neemt de energie van zijn volgelingen om daarmee een aantal levensproblemen op te lossen. Hij neemt en geeft, het bekende "do ut des". Met de gestolen energie doet hij inderdaad veel goeds. Hij richt onder meer een hospitaal op dat gratis verzorging biedt, en bouwt een universiteit. Maar het zou een vorm van eerlijkheid zijn er voor uit te komen dat de energie waarmee heel wat bereikt wordt, ten koste van zijn volgelingen is.

Natuurlijk zijn er seksuele intimiteiten. Dat is eigen aan zulke heidense religies. Zonder energie bereikt hij niets. Wie geïnformeerd is, weet dat. Wie daar vooraf geen vermoeden van heeft en nadien hierover verrast is, vindt zulke seksuele intimiteiten uiteraard 'ongewenst' en voelt zich in die religie en haar goddelijke leider wellicht bedrogen en ontgoocheld.

Het lijkt wel alsof heel wat pedofiele praktijken, binnen en buiten de kerken, animistisch gezien, eveneens te maken hebben met het stelen van de occulte levenskracht van kinderen. Jeugdigen zijn occult erg kwetsbaar, hun fijnstoffelijke energie is nog ongerept. Wat hen tot een ideaal slachtoffer maakt. Mensen die zich tot dergelijke ontorende praktijken verlagen, ook al hebben ze een religieuze status, tonen door hun daad aan dat ze belust zijn op energieën die ze blijkbaar zelf niet vinden in hun religie. Geschiedt dat binnen de kerk, dan spreekt het boekdelen over het falend gebedsleven van deze 'middelaars', over hun "occult statuut" en hun ontoereikend contact met de Bijbelse God, de gever van alle levenskracht.

En opnieuw tantra

We brachten hierboven al Gopi Krishna, ter sprake, en de wijze waarop hij tantra beoefende. We zagen dat zijn al te intense meditatie hem heel wat problemen bezorgde. Wezenlijk is dat hierbij het orgasme vermeden wordt en de seksuele energie naar hogere

voertuigen wordt gestuurd. Zoals Krishna het opvat is het zeker geen wilde vorm van tantra. Een eveneens tantristische visie, maar die hier toch wel van verschilt, vinden we beschreven bij André van Lysebeth, *Tantra, Een andere visie op leven en seks*¹⁴. Op het kaft van zijn boek lezen we dat tantra, zonder een godsdienst te willen zijn, ons het sacrale en magische aspect laat ervaren van het leven, de wereld en van de liefde. Het is merkwaardig, ja toch wel contradictorisch, dat van Lysebeth het sacrale en magische geheel los van iedere religie kan zien. Bij herhaling bevestigt hij in zijn boek dat tantra helemaal geen godsdienst is. Toch schrijft hij: “Het is de godheid, die in de vorm van een individuele fallus binnendringt in iedere moedervorm en al de wezens schept”. En verder: “Voor tantra is iedere vrouw, hoe alledaags ze ook mag zijn, een belichaming van de godin, zij is de godin, de absolute vrouw, de kosmische moeder”. Maar dan blijkt ook uit zijn boek, dat tantra wel degelijk een vorm van religie is. Mogelijk komt het in onze cultuur aanvaardbaarder over wanneer men een bewustzijnsverruiming aanprijst die los van elke religie staat. Maar dat is onmogelijk, wie beter geïnformeerd is, weet dat deze energieën altijd hun oorsprong hebben in de goden. De uitdrukking "Subtiële seculiere energieën" is tegenstrijdig. Deze energieën staan altijd in relatie tot goddelijke wezens.

Een gelijkaardige tegenspraak lezen we eveneens bij Mantak Chia / Maneewan Chia, *Nei kung de la moelle des os*¹⁵ (Nei kung: beenmerg). “Chi kung” in China is een methode waarbij men al ademend te werk gaat om via ‘chi’ of levenskracht op het lichaam in te werken. “Nei kung” staat dichtbij chi kung, maar in beginsel verloopt deze nei kung-methode zonder deze speciale ademhalingsoefeningen. Men concentreert zich op het beendersysteem dat medisch een zeer belangrijke rol speelt, onder meer in het aanmaken van het bloed, zodat nei kung een taoïstische methode is die tracht via chi, levensenergie, het beendermerg te regenereren.

Het boek ademt, net zoals het boek van van Lysebeth, ook een soort “dood van God” uit. Letterlijk wordt beweerd: “Volgens het taoïsme bevindt het lot van de mens zich enkel in de macht van de mens en niet in die van God, want wij kiezen onze daden in het leven”. Het gevolg ervan is dat godheden, tussenpersonen en al wat ‘religie’ is, uitgesloten worden. Zij zijn het gevolg van menselijke onwetendheid. Toch mediteert en cultiveert men de fijnstoffelijke energie. Zodat het taoïsme, ondanks de beweringen van de stellers, toch zeer religieuze methoden aanwendt. Door de nadruk op levenskracht is tantrisme, hoe boeddhistisch-godloos ook beoefend, toch nog steeds religie. Deze paradox blijkt verder in het boek wanneer van een leerling gezegd wordt dat hij bij een foutieve wijze van mediteren, meerdere geesten van laag peil aantrok. Deze kleefden als parasieten aan hem en zogen zijn teveel aan seksuele energie weg.

Hoewel deze alinea niets met seksualiteit te maken heeft, toch vermelden we ze hier. Ze illustreert dat zowel tantristische als taoïstische methoden zich in het westen als a-religieus aandienen, terwijl ze dat in feite niet zijn. Wat als louter profaan wordt voorgesteld heeft een sacrale achtergrond. Waarom dan niet nederig bekennen dat beiden wel degelijk iets met religie te maken hebben? Men kan ook westerse sceptici en atheïsten naar de mond praten en het religieuze aspect verzwijgen. Maar dat strookt niet met de waarheid en is een vorm van oneerlijkheid.

De geest tegenover het vlees

In zijn boek zet van Lysebeth zich af tegen de Bijbelse religie. Op p. 20 lezen we: “Het drama van het westen is het vlees tegenover de geest te stellen” en verder p. 65 schrijft hij: “Trouwens, weten wij wie Jezus werkelijk was? Maar is dat van belang?” De eerlijkheid waarmee hij hier zijn positie verduidelijkt, siert hem. Voor een Bijbelse en dynamistische

religie is de positie van Jezus echter wel van een doorslaggevend belang. Dat willen we verder nog verduidelijken.

Geven we een korte bloemlezing uit van Lysebeth's werk, o.c. 137vv.. "Op het terrein van de seksuele opvoeding zouden bepaalde 'wilde' stammen uit India ons een lesje kunnen leren. In de stammen is een eenvoudige, onschuldige en natuurlijke houding tegenover de seksualiteit doorslaggevend. In de slaapzaal wordt zij versterkt door de algemene afwezigheid van ieder schuldgevoel en door de vrijheid die voortkomt uit de afwezigheid van tussenkomsten en invloeden van buitenaf. Deze voorechtelijke relaties leiden trouwens vaak tot gelukkige huwelijken. Voor zover het gaat om seksualiteit, zelfs na het trouwen, knopen sommigen buitenechtelijke betrekkingen aan. Het zijn overblijfselen van hun vrije seksuele leven van voor het huwelijk. En van een zeer vrije psychische houding uit hun puberteit. Als een individu seksueel niet tevreden is met zijn vrouw en als de seksuele verlangens niet volledig gestild worden, kan hij een relatie met andere partners hebben, hetzij om de liefde te bedrijven hetzij als buitenechtelijke relatie of in gebruikelijke ceremoniële vorm. In deze stammen worden bezitsdrang, jaloezie, hartstochtelijke drama's te wijten aan 'ontrouw', en scheidingen die pijnlijk zijn voor ouders en kinderen, voorkomen. Om nog maar niet te spreken van afwezigheid van seksuele frustraties. De jongen kent de 101 standjes en hun variaties. Kortom, hij wordt de volmaakte minnaar. Het echte voorspel op maithuna bestaat uit het scheppen van een intiem psychisch en fysiek contact om een diepe harmonie te vestigen. Daardoor doordrenkt ieder zich van de persoonlijkheid van de ander, van diens aanwezigheid in de sterke betekenis van het woord." Tot zover enkele citaten.

Van Lysebeth zet zich af tegen de Bijbelse religie die het vlees als ontoereikend tegenover de geest stelt. Anderzijds kan men zich toch afvragen of men met het kennen van 101 standjes inderdaad een volmaakt minnaar wordt, en wat het verband is tussen het kennen van standjes en liefde. De Latijnse taal kent de termen 'amor', 'liefde' met belangen, en 'caritas', belangeloze liefde. Ook rijst de vraag hoe men naar een intiem psychisch en fysiek contact kan groeien en een diepe harmonie kan beleven in vrije liefde met een frequente partnerruil. De schrijver verwijt het christendom de nadruk te leggen op de geest ten nadele van het vlees. Men kan zich afvragen of hijzelf niet teveel de nadruk legt op het vlees ten koste van de geest.

Zijn hele toelichting doet denken aan de studie van Margaret Mead (2.3.) naar het zogenaamd ontbreken van een puberteitscrisis op Samoa. Zij vond er de vrijblijvende en vrije liefde en beschreef de beleving ervan als "een lichte en plezierige dans". Tot Derek Freeman met zijn tegenonderzoek haar bevindingen als radicaal onwaar ontmaskerde.

9.3.3. Drukpa Kunle

Vermelden we ten slotte enkele getuigenissen waarbij seksuele energie anders dan gebruikelijk wordt aangewend. Ze horen thuis in een welbepaald religieus en cultureel kader, o.m. in Tibet, Bhutan en Nepal, vijfhonderd jaar geleden. Ofschoon ze in onze tijd erg bevreedend overkomen, toch zijn er raakpunten met onze beschaving. Zo het ons zou lukken om ons enigszins in de vooropstellingen van zulke culturen in te leven, dan wordt de afstand die ons van hen vervreemdt, wellicht iets kleiner en ons begrip voor hun praktijken mogelijk wat groter.

Verwijzen we naar de legende van Merlijn de tovenaars, die volgens de overlevering over magische krachten beschikte. Jean Markale, *Merlin, l' enchanteur, ou l'éternelle quête magique*¹⁶ (Merlijn, de tovenaars, of de eeuwige magische zoektocht), schrijft over deze Keltische traditie: "Zoals in veel zogenaamde archaische beschavingen, gebeurt een inwijding,

waarbij welbepaalde occulte inzichten en wijsheden worden meegegeven, niet zonder een vorm van seksualiteit tussen meester en leerling. Men kan dus zeggen dat in deze Keltische overlevering ‘kennis’ zowel via seksualiteit, door intellectuele inzichten wordt overgedragen.”

Graag willen we deze uitspraak van Markale toch enigszins nuanceren. Het betreft een sacrale wijsheid die bij de overdracht van meester naar leerling, zowel een gevoelsmatig als een intellectueel aspect heeft. Gedesacraliseerde culturen durven bij die gevoelsmatige relatie al te gemakkelijk van ‘seks’ spreken, iets wat in onze overwegend gedesacraliseerde westerse cultuur al te gemakkelijk uitsluitend lichamenteel begrepen wordt. Veeleer ligt het accent op het doorgeven van een hogere levenskracht, iets wat juist mogelijk wordt door dat lichamenteel contact tussen leraar en leerling.

Herinneren we hierbij aan het occulte axioma dat stelt dat alle fluida, zoals o.m. bloed, zweet, of speeksel van iemand, drager zijn van (een deel van) zijn of haar levenskracht. Beschouwen we in dat licht b.v. de genezing van de vrouw die aan bloedvloeijing leed (*Lucas 8:43*). Zij “genas zichzelf” door het kleed van Jezus aan te raken. Zijn kleed bevat zijn zeer hoge levenskracht, en door de aanraking ging een deel van de kracht over naar de gelovige vrouw, waardoor ze juist genas. Ook *Handelingen 19:11/12* vermeldt dat God, doorheen de handen van Paulus, opvallende wonderen verrichte, zo zelfs dat zieken, die zijn kleren aanraakten, genazen. Verwijzen we verder naar *Marcus 7: 33*, waar de evangelist zegt dat Jezus met zijn speeksel de tong aanraakte van een man die stom was, waardoor deze onmiddellijk daarna kon spreken. Ook bij de genezing van de blindgeborene vermeldt de Bijbel (*Joh. 9/1-14*) dat Jezus hierbij met zijn speeksel slijk maakte en dat op de ogen van de blinde wreef, waardoor die weer kon zien. Via het aanraken van Jezus, en ook via zijn speeksel, gaat een onvergelykbaar sterke levenskracht uit.

Keren we nu terug naar de leraar die zijn leerling wil inwijden. Alle magiërs weten de occulte levenskracht van een man, opgehoopt is in de seksuele organen. Zij geven inderdaad dat zo mysterieuze leven door. Wie, als inwijder, zijn leerling(e) aanraakt zoals b.v. bij een handoplegging, of het eigen speeksel op hem of haar wrijft, of hem of haar zijn krachtigste vloeistof doorgeeft, geeft hiermee een hogere vorm van de eigen levenskracht mee. En dan hebben we het hier duidelijk over... zijn sperma. In de axiomatiek van zulke culturen is het duidelijk dat de term ‘seks,’ als een hoofdzakelijk fysisch gebeuren, hier geheel misplaatst is.

Het is ook geweten dat de H. Augustinus (354/430), de grootste kerkvader der patristiek, in zijn jeugd een soort playboy was. Na zijn bekering is hij nooit helemaal in het reine gekomen met zijn jeugdige ontsporing en beschouwde iedere erotiek nogal gemakkelijk als zondig. Zijn visie is in de kerk zeer sterk blijven voortleven. Het Bijbelse christendom bande verder iedere seksuele ritus uit als doodzonde en het moderne rationalisme, vooral in zijn 18--de eeuwse Frans-materialistische versie, ontheiligde alle riten, de seksuele inbegrepen, waardoor zij tot profane porno werden. Ook dat alles bemoeilijkt een juiste kijk op seksualiteit en op seksuele riten.

Geven we na deze toelichting opnieuw het woord aan Markale. Hij schrijft: “We begrijpen de waarheid (opm.: van zulke ‘seksuele’ riten) nauwelijks nog in het Westen. Het is zelfs zo, dat de klassieke moraal, die gegroeid is uit een verkeerd begrepen of slecht geïntegreerd christendom, onze kijk op ons lichaam en onze geest heeft vervormd. Dit maakte dat de manier waarop sacrale wijsheid die bij zulk een inwijding werd doorgegeven, hoe langer hoe meer ethisch onaanvaardbaar werd”. Tot zover Markale.

Wat de auteur zegt over deze oude Keltische cultuur, kan uiteraard ook op inwijdingen in de Himalaya van toepassing zijn. Gaan we daar op in. Margo Anand, *La magie du tantra dans la sexualité*¹⁷, (Tantramagie in de seksualiteit), verhaalt over Drukpa Kunle, een seksueel-magier die leefde in de XV-de eeuw. Nog heden beschrijft men in Tibet, Bhutan en Nepal zijn daden in liederen en verhalen. Geven wij twee verhalen die zij in haar boek vermeldt, hier weer.

Een lichtend lichaam

Een eerste verhaal situeert zich op de markt in Lhassa, de hoofdstad van Tibet. Daar roept Drukpa Kunle uit: “Luistert allen naar mij! Ik ben Drukpa Kunle. Ik ben hier nu om u te helpen uw zieleheil te bewerken. Zeg mij dus vlug waar ik de beste wijn (opm.: ‘geest’-rijke drank) en de mooiste vrouwen kan vinden”. Er volgt een algemeen stilzwijgen, ja een zekere ergernis. Doch een oude vrouw neemt het woord: “De mooiste vrouwen wonen in het land van Kongpo. Je vindt er Sumchok, een nog maagdelijk meisje en ze is uiterst mooi”. Drukpa vertrekt onmiddellijk, en treft er Sumchok aan. Zij dient net het eten op van een machtig stamhoofd. Drukpa draagt haar liederen voor waarin hij in bedekte termen haar een hoger type van ‘inzicht’ belooft. Waarop zij in een geestdriftig lied haar verlangen naar het Boeddha-peil van inzicht uitzingt. Hij lokt het stamhoofd weg en heeft zo de schone maagd voor zich alleen. Zij wenst een hoge graad van meditatie. Zij biedt hem thee aan, maar hij neemt ze bij de hand, en legt ze in het bed van haar heer. Dan heft hij haar kleed op en aanschouwt “haar lagere mandala”.

In het tantrisme is een mandala een geometrische en mooie, kleurrijke tekening die het heelal vertegenwoordigt en als infrastructuur der meditatie fungeert. Zieners zeggen ons dat als een vrouw goed uitgerust is en over haar fijnstoffelijke krachten beschikt, dat dan die chakra het uitzicht heeft van een mandala, een stralende zon, met een diameter die uiteraard kan variëren in functie van haar occulte energie. Meestal heeft die mandala een doormeter van ongeveer 25 cm.

Beklemtoneer we dat in de vooropstellingen der tantra, Drukpa zich niet verlaagt tot het peil van een gluurder, maar dat hij kijkt naar het fijnstoffelijke lichaam van Sumchok, meer bepaald naar de chakra van haar geslacht. Men interpreteert volkomen verkeerd als men dit gelijk stelt met het gluren en het seksueel bezitten van Sumchok zoals Nabukov in zijn boek *Lolita* dat beschrijft of zoals een De Sade dat doet. Het gaat niet om de seks, wel om de fijnstoffelijke levenskracht die daar geconcentreerd aanwezig is. Wie dat toch exclusief seksueel interpreteert, heeft volgens de mentaliteit van die tijd en die cultuur, geen contact met de hier bedoelde werkelijkheid.

Wanneer Drukpa Kunle wil vertrekken, wil zij met hem mee. Hij plaatst zijn geslacht tegen haar geslacht, en heeft met haar gemeenschap. Voor moderne mensen is dat seks. Voor die tantra-culturen is dat een sacrale daad. Hij brengt ze naar een grot, leert ze mediteren en laat ze verder alleen. Sumchok is voor hem geen lustobject. Zij legt zich vervolgens toe op meditatie. Na vier dagen bevrijdt zij zich van de teleurstellingen van het leven en bereikt zodoende, in “een lichtend lichaam”, de Boeddha-toestand der bewustzijnsverruiming. Zij wordt sensitief, helderziend, en kan magisch werk aan. Ze blijft zichzelf bewust, maar dat bewustzijn reikt verder dan het dagdagelijkse.

Via een seksuele ritus heeft zij een peilverheffing ondergaan in haar bewustzijn. Drukpa Kunle maakte ze deelachtig aan de energieën waarover hij beschikt. Zij werd door hem ingewijd. Zoals al gezegd delen alle lichaamssappen van iemand in diens fijnstoffelijke energie. In dat opzicht zijn bloed, speeksel en sperma aan elkaar verwant. In christelijke middens kan dit oneerbiedig overkomen. Toch delen we tijdens de consecratie, zij het op een onstoffelijke

wijze, het vlees en bloed van Jezus. Dit verandert niets aan het feit dat er een immense afstand bestaat tussen de bovennatuurlijke energie van Jezus en de buitennatuurlijke energie van een Drukpa Kunle.

Een gloeiende wijsheidsbliksem

Geven we eveneens het tweede verhaal dat Margo Anand vermeldt. In de woning van een gezin huizen enkele demonische wezens, die voortdurend de mensen pesten. De bewoners smeken Drukpa Kunle hun woning te exorciseren. Hij gaat er op in en vraagt ze een opening in de deur te maken, ter hoogte van zijn geslacht. Dan verzoekt hij dat men hem alleen laat met een paar tonnetjes wijn. Hij voert natuurlijk een magische bezweringsritus uit. 's Avonds bedrinkt hij zich, zingt met een rauwe, luide stem zo dat de demonen aangetrokken worden. Magiërs, thuis in deze praxis, zullen u vertellen dat om een bezwering uit te voeren men de boze wezens uit hun schuilplaats moet trachten te krijgen. Zoniet bereikt men ze gewoonweg niet. Daar deze demonen na Drukpa's ritus, niet binnen geraken, worden zij woest: "Laat ons binnen. Dit huis is van ons!". Hij beveelt ze zich vóór de deur te plaatsen. Daarop steekt hij zijn "gloeiende wijsheidsbliksem" (opm.: zijn fallus) door de opening. Dan schiet hij zijn energiegeladen sperma op hen af. Op de slag onderwerpen zij zich. Vreedzaam stellen zij zich in dienst van het welzijn van het gezin dat voortaan in de woning in vrede leeft. Vanuit het magische oogpunt is het geen seks, maar een krachtmeting, waarbij de sterkste, Drukpa Kunle, de strijd wint. Het is niet het biologische sperma zelf dat de geesten controleert, maar de subtiele kracht van de Drukpa Kunle, die verborgen zit in zijn sperma.

De lama wordt herboren als ezel.

Alexandra David Neel, *Mystiek en magie in Tibet*¹⁸, schrijft eveneens over deze Drukpa Kunle. Geven we hieronder haar verhaal.

Een groot tulkoe-lama had zijn leven doorgebracht met nietsdoen. Ofschoon men hem in zijn jeugd uitstekende leraren had gegeven, terwijl zijn van zijn voorzaten geërfde bibliotheek een aanzienlijke omvang had en hij steeds omringd was door uitmuntende geleerden, kon hij nauwelijks lezen. Deze lama kwam te sterven. In die tijd leefde er een zonderlinge man, Drukpa Kunle. Hij reisde, zijn zwerversgewoonte getrouw, door het land en kwam op één van die tochten bij een beek waar een jong meisje juist bezig was water te scheppen. Zonder een woord te zeggen wierp hij zich op haar en trachtte haar te verkrachten. Het meisje was kloek, en Drukpa Kunle al bejaard. Ze verdedigde zich zo hevig, dat ze er in slaagde te ontsnappen, waarna ze naar het dorp rende om alles aan haar moeder te vertellen. De goede vrouw stond verbijsterd. De mensen uit de streek namen allemaal de goede zeden in acht, zodat niemand van hen voor verdenking in aanmerking kwam en de schelm dus een vreemdeling moest zijn. Ze verzocht haar dochter een nauwkeurige beschrijving van dit onwaardige personage te geven.

Terwijl haar dochter haar verschillende bijzonderheden meedeelde, dacht de moeder daarover na. Ze herinnerde zich dat ze tijdens een bedevaart de magiër Drukpa Kunle had ontmoet. En de kenmerken die de dochter haar meedeelde, stemden volkomen overeen met dat van deze heilige en onbegrijpelijke excentriekeling. Hier was geen twijfel mogelijk. Diegene die haar dochter had willen misbruiken was Drukpa Kunle. Ze overwoog daarbij dat de beginselen die aan het gedrag van gewone mensen ten grondslag liggen, helemaal niet gelden voor hen die een supernormale kennis bezitten. Een magiër is niet gehouden enige zeden- of andere wetten in acht te nemen. Zijn daden worden hem voorgeschreven door hogere overwegingen, die de gewone mens ontgaan. Daarop zei ze tegen haar dochter: "De man die je gezien hebt is de grote Drukpa Kunle. Alles wat hij doet is welgedaan. Ga dus naar de beek terug, kniel voor hem neer en stem toe in alles wat hij van je verlangt."

Het meisje ging terug en zag de magiër in gedachten verdiept op een steen zitten. Ze knielde voor hem neer, verontschuldigde zich voor haar weerspannige houding, die uit onwetendheid was voortgekomen, en verklaarde in alle opzichten zijn dienaar te willen zijn. De heilige haalde de schouders op. “Kind”, sprak hij, “vrouwen wekken in mij niet het minste verlangen. Maar luister. De grote lama van het naburige klooster is, na een onwaardig leven, als een ongeletterde gestorven. Hij heeft alle gelegenheden tot het verwerven van kennis verwaarloosd. Ik zag hoe zijn geest in het Bardo (opm.: de onderwereld) ronddoolde en naar een slechte wedergeboorte werd gesleept. Door naastenliefde gedreven wilde ik hem een menselijk lichaam verschaffen. Maar de kracht van zijn slechte werken gedoogde dat niet. Je bent me ontsnapt, en terwijl je in het dorp was, hebben de ezel en de ezelin, die je daar in de weide ziet lopen, gepaard. Het zal dus niet lang meer duren of de grote lama wordt wedergeboren in het lichaam van een ezelsveulen”. Tot zover deze tekst van David-Neel en de verhalen over Drukpa Kunle.

Het verwekken van fijnstoffelijke levenskracht staat in dergelijke verhalen centraal, niet het seksuele genot op zich. Ze tonen aan hoe moeilijk het kan zijn om zich in te leven in de religieuze axioma's van religies van andere culturen en andere tijden. Wie de axioma's van deze religies of magieën kent, kan zelf logisch doorredeneren naar de conclusies. Juist omdat onze Westerse cultuur zo gedesacraliseerd is, heeft zij het er moeilijk mee om hierin meer te zien dan datgene wat zich profaan toont. Zoals Sterley het stelde (2.3.), omgeven onze Westerse vooropstellingen ons als een schild, waarachter we enkel waarnemen wat onze eigen vooropstellingen ons toelaten.

Halloween en carnaval

Het kan wellicht verbazen dat beide feesten in dit hoofdstuk vernoemd worden. Maar zij staan occult gezien ook in verband met sacrale erotiek. Kristensen, *Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten*¹⁹, vermeldt dat tijdens dit feest de band tussen de onderwereld en de mensen sterker wordt aangehaald. Heel wat goden en ook overledenen hebben behoefte aan energieën die ze dan bij de levenden komen zoeken. Deze feesten kunnen, occult gezien, dan ook heel wat problemen stellen. De gelovigen der buitenbijbelse religies zagen geen andere uitweg. Ze moesten deze ‘hogere’ wezens gunstig stemmen, want regelmatig deden ze een beroep op hen om te overleven. Ook wilden ze de wrok van deze wezens niet op zich halen. Voortdurend is er in de niet-Bijbelse religies die dualiteit. Het heilige is er steeds tweesnedig.

De bewoners van de onderwereld werden gunstig gestemd door het offeren van spijzen en dranken. Het gaat dan niet om het biologische voedsel, wel om de fijnstoffelijke krachten hierin aanwezig. Ook erotiek en erotische dansen genereren energie. Dat is overigens de sacrale oorsprong van carnaval. Zulke stoeten waren religieuze plechtigheden. Bij een aantal culturen is dit gebruik nog hoogst actueel. De goden en godinnen, de wezens van de buiten-natuur, hebben de energie nodig van hun gelovigen. We wezen al eerder op het verschil tussen deze religies en het christendom. De H. Drie-eenheid heeft alle energie, de bewoners van de onderwereld niet, want ze leven niet in vriendschap met de Heilige Drie-eenheid. Het gevolg is dat ze de energie nemen daar waar ze is, onder meer in bloed en seks.

Deze wezens zouden zich ook op Trinitaire energieën kunnen beroepen. Maar daar zijn ze niet zo vlug voor te vinden. Ze weigeren meestal, omdat ze hun eigenzinnige houding niet willen prijsgeven. Ze gedragen zich autonoom, ijdel, hoogmoedig. Zo hebben ze zich eeuwenlang gedragen. Wil de magiër deze wezens tot de orde roepen moet hij ze eerst oproepen. Dat kan bijvoorbeeld door seksuele rituelen. Zo komt men er mee in contact. Bevoegde magiërs beweren dat ze hen dan de Trinitaire energieën kunnen laten aanvoelen en hen hierbij voor de

keuze stellen: hun ijdelheid laten varen en hun energieën zoeken bij de bron van alle leven, ofwel geconfronteerd worden met een Trinitair Godsoordeel. We komen daar nog uitvoerig op terug in het twaalfde hoofdstuk dat handelt over oorzaken en gevolgen.

9.4. De Bijbel en erotiek

Ook in de Bijbel vinden we heel wat teksten die erotiek en seksualiteit ter sprake brengen. Een steekproef.

9.4.1. Man en vrouw schiep Hij hen.

In *Genesis 1,27*: lezen we: “En God schiep de mens als zijn beeld. Als het beeld van God schiep Hij hen; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen. God zegende hen. En God sprak tot hen: Wees vruchtbaar en word talrijk; bevolk de aarde.”

Wanneer de mens, en wel als man - en - vrouw, Gods natuur weergeeft, dan betekent het dat de mens deelneemt aan Gods zijnswijze en juist daardoor boven de anorganische natuur, de planten en de dieren uitsteekt. Daarom ook is seksualiteit in wezen door en door sacraal.

9.4.2. Asmodeüs, de slechtste onder de demonen

Dat ook demonen erotisch actief kunnen zijn, getuigt de Bijbel in het boek *Tobit 3:8*. Sara huwde zeven keer en iedere keer werd haar man in de bruidskamer door Asmodeüs, de ‘slechtste onder de demonen’, gedood op de avond dat de bruidegom Sara’s kamer betrad. Aan haarzelf berokkent Asmodeüs geen kwaad omdat hij ze ‘liefheeft’, (opm.: hij wil ze ‘bezitten’) maar zodra een man ze erotisch benadert, doodt hij hem.” De Bijbel verhaalt verder dat God zijn hoge engel Rafaël zendt om Sara hiervan te bevrijden en haar een geschikte man te geven.

9.4.3. De verlokkelijke dochters van de mensen

Lezen we *Genesis 6:1/4*. “Toen de mensen talrijk begonnen te worden op de aardbodem en dochters kregen, zagen de zonen van God (versta: hoge wezens) hoe verlokkelijk de dochters van de mensen waren en kozen zij zich uit die dochters ieder een vrouw. Maar Jahweh zei: “Mijn geest weze niet eindeloos verantwoordelijk voor de mens aangezien hij vlees is” (*Gen. 6:3*)” Versta: aangezien zijn levenskracht ontoereikend is. Deze tegenstelling ‘geest / vlees’ kwam eerder ter sprake (1.4.1.) en beheerst het Bijbelse denken tot de laatste bladzijden van het nieuwe testament.

Vooraf bij Paulus speelt dit koppel ‘geest / vlees’ een hoofdrol. We vervolgen: (*Gen. 6:4*). “In die dagen, en ook daarna, leefden er reuzen op de aarde, de nefilim, doordat de zonen van God gemeenschap hadden gepleegd met de dochters van de mensen. Het zijn de helden van de oude tijd, die beruchte mensen”.

Men ziet hier duidelijk dezelfde grondstructuur die Sara’s leven bedierf. Maar met dit verschil dat de engelen - in Bijbels taalgebruik: onreine, van God vervreemde geesten of demonen - het bevruchtingsproces zo beïnvloeden dat de kinderen delen in de demonische natuur van de godszonen. De godszonen schoven tijdens de bevruchting een soort zielenlichaam dat hun element vertegenwoordigde, in het kind. Men kan natuurlijk altijd zo een bevruchtingstype afwijzen in naam van de huidige biologie, maar dit belet niet dat wat de Bijbel zegt, op zich mogelijk is. Vooral zodra men het fenomeen bezetenheid vooropstelt. Dit des te meer daar bezetenheden niet zelden een sterk erotisch element bevatten.

Zoals de Bijbelse schrijver de situatie weergeeft, is het duidelijk dat de godszonen over buitengewone levenskracht beschikken en zo als beruchte helden overkwamen. Toch bleef hun ethiek ondermaats. Dit zedenverval lokte, door gebrek aan Gods bovennatuurlijke levenskracht,

een Godsoordeel, een zondvloed uit. Weerom blijkt hoe het dynamisme hier een hoofdrol speelt. Asmodeüs is blijkbaar zo een godszoon.

Uit deze twee voorbeelden, de godszonen en Sara, blijkt overduidelijk dat Jahweh zulk een gedrag van zijn godszonen niet duldt. Ook *2 Petrus 2:4* keurt het af: “God heeft de engelen die gewetenloos handelen, niet gespaard doch in de diepste diepten van de onderwereld gesitueerd en ze aan de duisternis prijsgegeven waar Hij ze met het oog op het oordeel, opgeborgen heeft.”

*La Bible de Jérusalem*²⁰ zegt dat het verhaal der Nefilim slechts een volksmythe betreft. Dat is echter de vraag. Uit wat volgt kan men ook veronderstellen dat zij, om het met een term van Nietzsche te zeggen, een schaamtevrij ras van ‘übermensen’ zijn. Door hun zedenbederf leidde dit, steeds volgens de Bijbel, vanwege Jahweh tot de zondvloed. Men kan zeggen dat de chlysti’s die deze godszonen nabootsen, occult gezien, zelf ook nefilim zijn, met het zedenbederf daaraan eigen, en met het risico tot het ondergaan van een Godsoordeel.

9.4.4. De dagen van Lot

Lezen we *Gen. 19*. Drie ‘mannen’, in feite een verschijningswijze van Jahweh en twee van zijn engelen, komen bij Abraham aan. Jahweh blijft. De twee mannen gaan verder naar Sodom want “de roep tegen Sodom en Gomorra is groot, haar zonde is uiterst zwaar”. Sodomie of homoseksualiteit kwam in het Israël van toen op een brutale wijze voor en gold als een “zonde tegen de natuur”, waarop de doodstraf stond (*Levit. 18:22*).

Lot schenkt de twee ‘mannen’ onderdak maar “zij waren nog niet in bed toen het huis omringd werd door de mannen van de stad, van de jongere tot de oudere, heel het volk zonder uitzondering. Zij vroegen: “Waar zijn de mannen die deze nacht bij u zijn? Geef ze vrij opdat wij ze misbruiken”. Lot tracht ze van hun homopraktijken af te houden. Gasten waren immers ‘heilig’ en Lot stelt voor die onschendbaarheid, verbonden met zijn gastvrijheid, te eerbiedigen. Hij ging zelfs zover zijn twee maagdelijke dochters - volgens de opvattingen van die dagen - aan die opdringende mannen prijs te geven.

Dat Lot hen zijn dochters wilde geven, mag ons verbazen. Toch vinden we een aantal gelijkaardige gebruiken heel wat dichterbij ons. Zo was het bij de Inuit bijvoorbeeld gebruikelijk dat de bezoeker tijdens zijn verblijf een vrouw aangeboden kreeg. Het gold als een onbeleefdheid hier niet op in te gaan. Men kan het in die uiterst afgelegen streken zien als een remedie tegen biologische inteelt.

Denken we in onze eigen geschiedenis aan een aantal huwelijken in vorstenhuizen. Deze dienden in de eerste plaats de diplomatieke belangen, niet de liefde tussen twee mensen. Verwijzen we naar de vele landen waar huwelijken ‘geregeld’ werden (of worden) door anderen dan de geliefden zelf. Het respecteren van de vrije wil van twee geliefden is blijkbaar nog niet zo heel oud.

Vervolgen we het verhaal in *Genesis*. Maar de mannen (versta: de engelen) grepen Lot vast, trokken hem het huis in en deden de deur dicht. Degenen die voor de deur stonden, klein en groot, sloegen zij met blindheid zodat zij de deur niet konden vinden. Nu zeiden de twee mannen tegen Lot: “Hebt u hier in de stad nog familieleden? Uw schoonzoon, zonen en dochters en iedereen die bij u hoort moet u naar buiten brengen, weg uit deze plaats. Wij gaan de stad verwoesten: de roep om wraak over de bewoners klinkt zo hard, dat de Heer ons heeft gezonden om de stad te verwoesten.” Toen ging Lot praten met zijn toekomstige schoonzonen, de mannen die met zijn dochters wilden trouwen; Hij zei: “Maak dat je wegkomt, vlucht uit deze plaats,

want de Heer gaat de stad verwoesten.” Maar zij lachten hem uit. Toen liet de Heer uit de hemel zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen. Hij verwoestte die steden en de hele streek, met alle bewoners en alles wat er groeide.

9.4.5. Een godsoordeel

De engelen voeren hiermee een godsoordeel uit, een ingreep van God in de aardse geschiedenis, omwille van een “wraakroepende zonde”, een gewetenloos gedrag dat de nare gevolgen ervan vervroegt uitlokt. Dat kan Bijbels gezien hetzij rechtstreeks hetzij via de natuurwetten. Men lette op de structuur die een schifting is: de enen, de Sodomieten, zijn tegen alle verwachting in wegens hun ‘vlees’ niet bestand tegen het optreden der engelen. De anderen, Lot en de zijnen beschikken wegens hun gewetensvol gedrag over Gods Geest en worden gered. De enen zien de natuurcatastrofe niet aankomen; de anderen worden door de engelen gewaarschuwd en ontsnappen.

Volgens de Bijbel getuigt de zondvloed (*Gen 7*) van een Godsoordeel: “Toen Jahweh zag hoezeer op de aarde de boosheid der mensen was toegenomen, hoezeer de begeerte van hun hart de hele dag naar het kwade uitging, kreeg Hij spijt dat Hij de mens op aarde gemaakt had”. Daarop volgt de zondvloed als ‘straf’, omwille van de ontoereikende levenskracht van vele mensen. Want wie niet over Gods wezenseigen levenskracht beschikt, staat aan alle mogelijke gevaren bloot die de schepping in zich draagt, en dit zonder ernstige weerstand te kunnen bieden.

Zoals de tijdgenoten van Noë bij gebrek aan Gods wezenseigen levenskracht (‘geest’) zichzelf prijsgaven aan wat men heet “de elementen der natuur”, (de zondvloed), zo gaven de tijdgenoten van Lot zichzelf prijs aan “de elementen der natuur” (brandende zwavel). De gewijde schrijver zegt het niet uitdrukkelijk, maar de basisuitspraak over “geest / vlees” verduidelijkt het oordeel van God ten tijde van Lot.

De tekst moet in het kader van de dagen van Lot gesitueerd en begrepen worden. Onze tijd kent een grote discussie betreffende de ware aard van homoseksualiteit. In de dagen van Lot was homofilie zo nefast dat de Jahwehreligie niet anders kon dan de kwaal als onverantwoord aanklagen. Dit blijkt al uit de beschrijving zelf van de agressie waarmee de inwoners van Sodom en Gomorra zich op hun slachtoffers wierpen: “Geef ze vrij opdat wij ze misbruiken”. Deze tekst veroordeelt dus niet de homofiele of lesbische verhoudingen op zich.

9.4.6. Een Midjanitische vrouw

Geven we een tweede tekst uit de Bijbel. *Numeri 25:1v.* vermeldt wat volgt. “Israël vestigde zich in Sittim. Het volk begaf zich aan ontucht met Moabitische vrouwen die het volk uitnodigden op de offers van haar godheden. Het volk nam deel aan de gewijde maaltijden die bij de offers aansloten en boog zich voor haar godheden neer”. Het heiligdom van Baäl-Peor (*Numeri 23:28*) lag op de grens tussen Israël en Moab. De beide volkeren gingen erheen. Moabitische vrouwen trachten de Israëlieten te betrekken in deze religieuze riten en hen zelfs deze afgoden te laten vereren. Dat naast Israëlieten en Moabieten ook nog andere culturen dit heiligdom bezochten, blijkt dan weer uit *Numeri 25:6* en *25:8*, waar gezegd wordt dat een Israëliet opdaagt met een Midjanitische vrouw en met haar een gewijd slaapvertrek binnengaat. Deze korte beschrijving toont toch hoe ingeburgerd zulke sacrale erotiek toen was, ook voor hooggeplaatste personen. Het blijft echter een feit dat Jahweh de afgodendienst van zijn volk niet kon dulden.

Tot zover deze steekproef uit de Bijbel waarin erotiek en seksualiteit ter sprake komen.

9.5. 'Hogere' wezens en erotiek

9.5.1. Bovenliggers, onderligsters

Het Bijbelse verhaal van Lot suggereert dat erotiek ook bij 'hogere' fijnstoffelijke wezens aanwezig is en, meer nog, dat deze erotiek zich op aardse mensen kan richten. Onze middeleeuwse theologen spraken van een 'incubus' en een 'succuba'. Een 'incubus' is 'een boven-ligger', een demon van het mannelijke geslacht, die met vrouwen seks bedrijft. Een 'succuba' of 'onderligster' is een demone, (een 'godin') die hetzelfde doet maar dan met mannen.

Volgens C. Rager, *Dictionnaire*²¹ is een succube - letterlijk een 'onderligster' - een vrouwelijke demon die 's nachts geslachtsgemeenschap bedrijft met een man. Middeleeuwse teksten getuigen: edellieden bijvoorbeeld zagen bij gesloten deuren en vensters zeer mooie vrouwen met seksuele bedoelingen in hun kamer komen.

Volgens hetzelfde woordenboek is een incube, letterlijk een 'bovenligger' een demon die 's nachts geslachtsgemeenschap pleegt met vrouwen. In middeleeuwse teksten duidt men zo een wezen aan met een veelheid van termen: dusius, faunus, ficarius, homo silvestris, larva, pilosus, satyrus, silenus, sylvanus. Dit zijn Latijnse termen die een aspect benadrukken. Zo onder meer seksbehoefstig (ficarius, satyrus), natuurgeest (faunus) of woudbewoner (homo silvestris, sylvanus).

Het woordenboek stelt dat bij de oude Romeinen deze figuren natuurgeesten waren maar die geleidelijk, onder heidense en vooral christelijke invloeden die erotiek met demonie verbonden, als 'demonen', 'duivels', bestempeld werden.

Het feit dat "nachtelijke geile bezoekers en bezoeksters" telkens weer ter sprake komen vanaf oeroude tijden en het feit dat ervaren occultisten dergelijke dingen als mogelijk duiden, mag ons tot nadenken stemmen. Ook in onze tijd maken betrouwbare mensen melding van zulke nachtelijke bezoeken. Met als gevolg dat men de volgende ochtend bijzonder uitgeput opstaat. Die uitputting legt dan het aspect 'larva', (7.4.4.) of energierovende schim, bloot.

De Italiaanse theologieprofessor uit de XVII-de eeuw, Sinistrari d'Ameno, zegt in zijn werk *Dictionnaire des sciences occultes*²² (Woordenboek der occulte wetenschappen), over demonialiteit wat volgt. De duivel - wat hij daar ook mag onder verstaan - beschikt over twee wijzen om geslachtsgemeenschap met mensen te hebben. Met magiërs en magiërinnen pleegt hij enerzijds seks na een plechtige geloofsbelijdenis waardoor men zich aan demonie overlevert. En anderzijds houdt hij soms gemeenschap met mensen die daar helemaal niets willen van weten. De schrijver voegt daaraan toe: "Het is een vastgesteld feit dat zo nu en dan kinderen geboren worden die groot, sterk, moedig, mooi en boosaardig zijn". We verwezen eerder naar "the omen", een Amerikaanse film uit 1976. (5.2.2.).

9.5.2. Merlijn de tovenaar

De overlevering vertelt ons dat Merlijns' moeder gemeenschap had met een 'godszoon', wat leidde tot Merlijns' geboorte en wat ook zijn magische krachten kon verklaren.

C. Rager, *Dict. des fées et du peuple invisible dans l'occident païen*²³ (Dict. van feeën en onzichtbare wezens in het heidense Westen), ziet in Merlijn de tovenaar een kind, geboren na geslachtsgemeenschap van een incubus met een vrouw. Rager geeft een lange uitleg waarvan wij hier een deel weergeven. Merlijn's moeder, aldus de Bretoense roman, was zeer mooi maar wou niet huwen in de overtuiging dat, indien zij met een man in bed ligt, zij zal sterven. In een tekst die dateert uit 1215/ 1230, luidt het dat zij ten slotte met een onbekende naar bed gaat

nadat deze ze ervan overtuigd heeft dat zij van diens lijf zal genieten maar hem nooit zal zien. Zij worden de ouders van een kind dat onvoorspelbaar en verdorven is.

Satan hoopt er zijn dienaar van te maken doch mislukt. Merlijns' moeder krijgt wroeging en in haar berouw verlost zij Merlijn van de demon. Toch, aldus steeds de tekst, houdt Merlijn iets over van de bestialiteit van de nachtelijke bezoeker. Zo is hij bij zijn geboorte zo behaard dat het zijn moeder beangstigt. Door zijn 'goddelijke' afkomst bezit Merlijn het vermogen alom aanwezig te zijn, van gedaante te kunnen veranderen en deelt hij in de paranormale kennis van zijn fijnstoffelijke vader, een incubus. Van God krijgt hij, van kindsbeen af, gaven als wijsheid en profetie. Met andere woorden: Merlijn blijft een tweesnedig wezen.

9.5.3. *The Entity*

Baseren we ons op J. Degas, *L'emprise*²⁴ (Gegrepen). Begin 1983, kwam in de Franse filmzalen, na een onmetelijk succes in de USA, de film 'The Entity' uit, die enigszins aan de film 'The exorcist' herinnert. Het hoofdgebeuren van de The Entity: een meisje, vertolkt door Barbara Hershey, die met haar rol bekroond werd, wordt én gekweld ('gepest') én verkracht door een onzichtbaar wezen ('the entity').

De film is het werk van Franck de Felitta. Deze ontmoette in 1977 in Californië het meisje Carla Moran. Zij werd sinds jaren, werkelijk door een 'entiteit' mantisch bezocht. En dat op die agressieve erotische wijze. De Felitta was er, als rationeel en verlicht man van overtuigd dat "dergelijke nonsens" niet bestond. De zogenaamde religieuze of paranormale verklaringen waren voor hem gewoon 'illusies'. Doch geleidelijk veranderde de Felitta van mening. Hij leerde Howard Long, een Amerikaans specialist ter zake kennen. Met andere vorsers van de universiteit van Californië is hij getuige van de uitingen van zo een entiteit. Zo stellen zij een veelkleurig licht vast in de aura van Carla. In het laboratorium zelf ziet men een griezelige schim die zich daar vormt en zich op de jonge vrouw werpt. De aanwezigen verfilmen het gebeuren. Deze toont zowel de veelkleurige lichtfenomenen als de schim. Het geneeskundig verslag is formeel: Carla is lichamelijk gekweld. Ze heeft nagelkrassen op de borst, een gekwetste schouder, en kwetsuren tussen de dijen. Carla is eveneens verkracht. In andere omstandigheden, en na identieke taferelen, is Carla driemaal zwanger. Volgens deze feiten is er blijkbaar heel wat meer aan de hand dan slechts een freudiaanse 'seksuele neurose'. Grondige ervaring leert dat dergelijke "sexy pesterijen" zich in onze pornografisch-permissieve cultuur veel meer voordoen dan "deftige mensen" vermoeden. En om zo 'n erotische indringing magisch meester te worden, moet men volgens kenners over veel meer beschikken dan de traditioneel gekende bezweringen.

9.5.4. *Een spookminnaar*

A. David-Neel, *Liefdestover en zwarte magie*²⁵, verhaalt over de bijzonder gruwelijke praktijken van zogenaamde Bön tovenaars die zich op zwarte magie toeleggen. Ze heeft, zo schrijft ze in de inleiding van haar boek, lang gearzeld om haar verhaal neer te schrijven. Deze feiten weergegeven zonder meer, zo vervolgt ze, zou het verhaal voor vreemdelingen die Tibet niet kennen, onbegrijpelijk maken. Daarom koos zij voor een romanvorm. Zij besluit haar voorwoord met de zin "Intussen wordt de lezer verzocht zich steeds te herinneren dat deze roman van het begin tot het einde werkelijk is beleefd". De gruwelijkheden waarover zij het heeft zijn veel erger dan wat in het uittreksel hieronder wordt weergegeven. De roman gaat over de liefde tussen Garab, een rover, en Détchéma, zijn vriendin. We laten de schrijfster aan het woord.

Op een nacht toen Garab wakker lag, zag hij dat Détchéma die naast hem lag, met 'iets' scheen te worstelen. Het leek of ze zich eerst verzette, maar nadien toegaf. "Een boze droom",

dacht Garab. Twee dagen later herhaalde zich hetzelfde, maar ditmaal was de worsteling heviger en langer. De jonge vrouw slaakte een kreet. “Wat scheelt er aan?” vroeg Garab, “Ben je ziek?”

“Waarom bescherm je mij niet?” stamelde Détchéma, nog maar half wakker, “Sliep je? ... Heb je hem zien weggaan?” “Wie?” vroeg Garab. Détchéma werd nu klaar wakker. “Wat heb ik je gezegd?” vroeg ze, terwijl haar stem een zekere vrees verried. Garab kreeg de indruk dat zij niet openhartig antwoordde. “Je hebt geschreeuwd,” zei hij rustig, “en toen heb je iets onbegrijpelijks gemompeld”. Hij twijfelde er niet meer aan,  en van de demonen, die in het gebergte rondspoken, had zich aan hem en zijn vriendin gehecht om hun kwaad te berokkenen. Tegen het midden van de nacht deed een plots gevoel van koude hem ontwaken. Bij het licht van de maan dat naar binnen scheen, onderscheidde Garab een fijnstoffelijke, maar menselijke gedaante. Het was de gestalte van een Hindoe-yogi. Zijn met as besmeerd vaalbleek gezicht raakte dat van Détchéma aan en zijn lippen waren gulzig op die der jonge vrouw gedrukt. Onmiddellijk sprong Garab op, maar nog vlugger maakte de fantastische bezoeker zich uit de voeten. “Heb je vannacht goed geslapen?” vroeg Garab aan zijn vriendin de volgende morgen. “Ja,” antwoordde zij laconiek. “Heb je niet gedroomd?” vroeg Garab. “In deze heilige oorden zenden de goden soms dromen aan de pelgrims toe. “Neen,” antwoordde zij, maar haar stem beefde.

Garab vroeg niet verder. Hij was er zeker van niet gedroomd te hebben. Hij had de yogi gezien en hij was de tent uitgegaan om hem op te sporen. Wie was die onheilspellende indringer? Had men hier te doen met een werkelijke yogi, ervaren in magie, die de kunst verstond zich onzichtbaar te maken om aan vervolging te ontkomen of, daarenboven, in staat was zijn eigen etherisch “dubbel” uit te zenden en op grote afstand te doen handelen, als een mens van vlees en bloed? Was het met Détchéma zo ver gekomen, dat zij aan de liefkozingen van deze spookminnaar de voorkeur gaf boven de zijne? Bij deze gedachte kwam een dolle woede in hem op. Opeens herinnerde hij zich de vreemde geschiedenis die zijn moeder hem had verteld, in verband met de wijze waarop zij zwanger geworden was en waaraan hij geen geloof had gehecht. Zou het inderdaad mogelijk zijn dat wezens uit een andere wereld vrouwen van het menselijk ras aanrandden? Een ander gevoel mengde zich thans onder zijn boosheid: het verlangen om dit mysterie op te lossen en de identiteiten van die vreemde bezoeker te achterhalen. Tot zover deze tekst van David-Neel.

De schrijfster zegt verder in haar boek dat de spookminnaar de overleden vader van Garab is, die in de andere wereld zijn weg niet vindt en zijn tweede dood, het afleggen van het fijnstoffelijke lichaam wil ontlopen. Om zo te kunnen overleven heeft hij energie nodig, die hij ‘s nachts steelt via een vorm van seksuele gemeenschap met Détchéma. Garab en zijn vriendin ontmoeten gelukkig een bevoegde magiër die deze roof ongedaan kan maken. De magiër verduidelijkt de situatie en spreekt van een ontzettend geheim, waarvan misdadige ingewijden zich bedienen. “Zo maken ze vele slachtoffers, want de vrouwen die aan deze lieden ten prooi vallen sterven binnen korte tijd. Je zinnelijke liefde voor de vrouw die je vergezelt, heeft ook voedsel gegeven aan de wrede zinnelijkheid die in je vader is blijven bestaan. Hij heeft je minnares bij zich willen hebben om zich meester te maken van haar levenskracht en van het gedeelte psychische energie dat jij haar hebt kunnen overdragen. Jullie zouden beiden het slachtoffer geworden zijn. Maar ik zal u redden.”

Tot zover dit getuigenis. Men ziet de gelijkenissen en de convergenties met de verhalen van Sara en Asmodeüs, de nefilim, het verhaal van Lot en met “the entity”.

9.6. Religie en seksualiteit: besluit

Seksualiteit heeft een profane en een sacrale zijde. De westerse cultuur benadrukt vooral de profane zijde. Een doorgedreven nominalisme verliest hierbij gemakkelijk het contact met het hogere en beschouwt seksualiteit wel eens meer als een seculair en vrijblijvend tijdverdrijf.

Sacraal gezien hebben seksualiteit en erotiek steeds te maken met fijnstoffelijke levenskracht. Energieën worden hierbij gegenereerd, geruild, maar in een aantal gevallen ook ontvreemd.

In heel wat buitenbijbelse culturen en religies worden seksuele praktijken aangewend om de energie voor praktische doelen te gebruiken. In sommige gevallen wordt “de oerchaos” geactualiseerd, waarbij ook bijzonder primitieve en niet steeds even betrouwbare wezens betrokken worden.

Het onoordeelkundig opwekken en aanwenden van dergelijke krachten kan bijzonder gevaarlijk zijn. Bijbels gezien vertegenwoordigt een aantal van deze religies een geldig stadium, zolang men niet beter weet. Men kan het de oude religies moeilijk ten kwade duiden dat ze gebruik maken van de beschikbare occulte energieën om levensproblemen op te lossen. Deze heidense religies beschikken over levenskracht die zelfs ‘grote wonderen’ te zien geeft, maar de wortel is ‘vlees’. Het leven dat ze schenken ontspringt aan ritueel contact met de “Godszonen”, met afgeweken engelen zoals *Gen. 6: 1-8* duidelijk zegt. Het christendom veroordeelt niet zo maar dat ‘vlees’ maar ziet wel het gebrek aan ethiek ervan. Daarom voert de Bijbel “Gods Geest”, Gods wezenseigen levenskracht in, die redt. Het christendom tracht deze praktijken te aanvaarden, uit te zuiveren en te verheffen. De in deze lagere religies aangesproken goden kunnen delen in die hogere levenskracht en in de Bijbelse ethiek. In het andere geval blijven ze ontdaan van Gods geest en wacht hen een Godsoordeel.

Ook de Bijbel zelf vermeldt een aantal seksuele praktijken, samen met een oordeel hierover als het wraakroepende gevallen betreft. Bijbels gezien blijft het verwekken van energieën via seksualiteit niet alleen beneden peil, maar wordt het ook overbodig. De H. Drie-eenheid is als hoogste instantie in het heelal de schenker van alle leven. Daarom moet men niet langer een beroep doen op wezens en goden die zich buiten de Bijbelse religie situeren en die autonoom en onafhankelijk van de H. Drie-eenheid handelen. Die onberekenbaarheid van heel wat buitenbijbelse wezens zal verder nog uitvoerig ter sprake komen.

Literatuurverwijzing hoofdstuk 9

- ¹ Bernard d' Ignis B., *Traite pratique du désenvoûtement et du contre-envoûtement*, Rennes, Editions rouge et vert, 2002, 66.
- ² Hall J., *Sangoma*, Utrecht, Witte beertjes, 2002, 136.
- ³ Tempels P., *Bantoe filosofie*, Antwerpen, de Sikkel, 1946, 17.
- ⁴ Fortune D., *Esoteric philosophy of love and marriage*, Northamptonshire (UK), The aquarian Press, 1982⁻⁶.
- ⁵ Fortune D., *The training and work of an initiate*, Northamptonshire, The aquarian Press, 1930⁻¹, 1982, 38.
- ⁶ Gauer A., *Le tantrisme (L'énergie féminine du corps)*, in: *L'autre monde* No 132 1993: janvier), 64 / 67.
- ⁷ Geley G., *L'être subconscient*, Paris, Felix Alcan, 1977.
- ⁸ Van Gestel M., *Mijn kind ziet meer, Een moeder vertelt over haar paranormaal begaafd kind*, Ankh-Hermes, Deventer, 2000, 98.
- ⁹ Krishna G., *Kundalini, de evolutionaire energie in de mens*, Deventer, Ankh-Hermes, 1972, 35, 66, 88.
- ¹⁰ E. Haig, *Inwijding*, Deventer, Ankh Hermes, 2002, 375.
- ¹¹ Mariel P., *Sectes et sexe, La sexualité dans l'ésotérisme traditionnel*, Paris, D'angles, 1978, 239/245, Les Khlystis.
- ¹² Mariel P., *Sectes et sexe, La sexualité dans l'ésotérisme traditionnel*, Paris, D'angles, 1978, 129/133.
- ¹³ Wendel F., e.a., *Les sagesse de Proche-Orient ancien*, Paris, 1963, 73/101.
- ¹⁴ Van Lysebeth A., *Tantra, Een andere visie op leven en seks*, Deventer, Ankh-Hermes, 1919, 21, 160, 216, 245, 316.
- ¹⁵ Chia M., / *Maneewan Chia, Nei kung de la moelle des os*, Paris, 1991.
- ¹⁶ Jean Markale, *Merlin, l'enchanteur, ou l'éternelle quête magique*, Editions Rets, Paris, 1981, p.100.
- ¹⁷ Anand M., *La magie du tantra dans la sexualité*, Paris, Trédaniel, 1997, 131.
- ¹⁸ David - Neel A., *Magic and mysterie in Tibet*, London, Unwin paperbacks, 1939⁻¹, 1965, (//Mystiek en magie in Tibet, Amsterdam, Gnosis, 1941, 43).
- ¹⁹ Kristensen W.B., *Verzamelde bijdragen tot kennis der antieke godsdiensten*, Amsterdam, 1947, N.V. Noord-Hollandsche Uitgevers Mij, 129.
- ²⁰ *La Bible de Jérusalem*, Paris, 1978, 36.
- ²¹ Rager C., *Dictionnaire des fées et du peuple invisible dans l'occident païen*, Turnhout, 2003, 883s.
- ²² Boutet F., dir., *Dictionnaire des sciences occultes*, Paris, 1976-2, 182s..
- ²³ Rager C., *Dictionnaire des fées et du peuple invisible dans l'occident païen*, Turnhout, 2003, 489, 648.
- ²⁴ Degas J., *L'emprise*, in *Nostra* 563 (27.3.83, 12).
- ²⁵ David - Neel A., *Liefdestover en zwarte magie*, Amsterdam, Gnosis, 1942, 66 - 67.

Personenregister

- Abisjag van Sjoenem, 6
Anand M., 29, 30, 40
Boutet F., 36, 40
Brown D., 14, 21
Chia M., 27, 40
Christus Jezus, 8, 11, 14, 16, 21, 27
d' Ameno S., 36
d' Ignis B., 7, 40
David, 6, 40
David-Neel A., 31, 37
de Felitta F., 37
de Sade D., 3, 4, 6
Degas J., 37, 40
Descartes R., 6
Dostojewski F., 6
Fortune D., 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16,
17, 40
Freud S., 4
Gauer A., 18, 19, 40
Geley G., 18, 40
God, 29
Grant J., 10
Haich E., 21
Hall J., 7, 40
Hershey B., 37
Jahweh, 33, 34, 35
James W., 7
Krishna G., 20, 21, 26, 40
Kristensen W., 32, 40
Kunle D., 28, 29, 30, 31, 32
Maria-Magdalena, 14
Mariel P., 22, 24, 40
Markale J., 28, 29, 40
Mead M., 28
Merlijn de tovenaer, 36, 37
Moran C., 37
Nabokov V., 4
Nabukov V., 30
Nietzsche F., 5, 34
Noë, 35
Paulus, 16, 29, 33
Rager C., 36, 40
Raspoetin, 24
Saï Baba, 25
Soloviev V., 10
Sterley J., 32
Tempels P., 8, 40
Trilles H., 15
Van Gestel M., 18, 40
van Lysebeth A., 26, 27
Voltaire, 6
Wendel F., 25, 40